

Logaške novice

Glasilo občine Logatec, 15. februar 2006, letnik XXXVII, št. 1-2

- ❖ Logatec - mesto
- ❖ Proračun 2006
- ❖ Prešeren, upodobitev narodove zavesti
- ❖ Županov predpraznični sprejem
- ❖ Evropski muzej krasa na Planinskem polju?
- ❖ Petdesetletni jubilej Gasilske zveze Logatec
- ❖ Generalni konzul Jordanije na antonovo v Hotedršici
- ❖ Mladinski dom na Griču
- ❖ Veliki koncert Pihalnega orkestra
- ❖ Na Vrhu je Mama umrla - dvakrat
- Državne prvakinja
- ❖ Briljantni valček z Alešem Valičem

Tam za turškim gričem, tam je dost' fantičev... – na sončni strani Alp pa mrgoli neodvisnih novinarjev

Vse kaže, da so se naši fantje že od nekdaj radi kaj lasali na tujem: od najstarejših do najnovejših časov nam je tovrstno ravnanje nekako zlezlo pod kožo. Današnja težava je le v tem, da se je neki Tone dogovarjal, neki Janez pa se je dogovoril. Ko bi bilo nasprotno, bi tako in tako ne bilo prav. A pri vsem tem, kot vidimo in občutimo, naši neodvisni

novinarji modrujejo jako neodvisno.

Zaradi zapriseženosti neodvisnosti so naši vrli neodvisni novinarji nedavno tega udrihali na vse pretege čez finančnega ministra, ki da ne obvladuje financ, pač pa finance njega. Potem pa se ti znenada pojavi neka ugledna londonska revija, ki nikakor ne more spregledati dosežkov slovenskega finančnega ministra in ga zaradi tega razglasi za finančnega ministra leta. Ampak neodvisni novinarji ostajajo pač neodvisni.

Ustavno sodišče je naslednikom bojnikov za pridobitve revolucije **soglasno** izpričalo, da kurati niso protustavni osebk; res da jih 45 let po vojni v imenu pridobitev revolucije ni bilo; so pa bili koristni v NOB, ko so se delale pridobitve revolucije. Kaj če bi tovariši pomnili tudi to?! Neodvisni novinarji pa ostajajo brez komentarja.

Bitka za Zakon o verskih skupnostih je neverjetno abotna: neverni oziroma borbeni ateisti želijo vernim določiti pravila, način verovanja, to je podobno, kot če bi človek brez poslušanja hotel učiti drugega poslušati, ali kot če bi kdo hotel naše neodvisne novinarje narediti še bolj neodvisne.

Ko je ZLSD, sedaj SD, nekoč SDP in še prej ZKS razglasila 100.000 novih delovnih mest je naše neodvisno novinarstvo sprejelo napovedi brez kančka dvoma, ko neka druga oblast napoveduje 19.000 novih delovnih mest, pa je pri taistem neodvisnem novinarstvu dvomov vse polno.

Našim neodvisnim novinarjem se nenadoma »vsiljuje resen pomislek, da se je (sedanji o. p.) predsednik države z *Gibanjem za pravičnost in razvoj* podal na mejno področje politike«. Ko se je neki drugi predsednik države pojavil na čelu Foruma 21, pa se našim neodvisnim novinarjem ni vsiljeval nikakršen »pomislek«.

Da se pa DELO korektno odziva na dogodke IZ NAŠH KRAJEV, je izpričalo tako, da je v letu dni zmoglo nameniti dogajanju v Logatcu natančno tri stavke o Smučišču Sekirica, ki da je **brez nočne smuke**. Le kaj naj se zgodi v Logatcu, da mu bo DELO v naslednjem letu posvetilo nove tri vrstice?

Urednik

Mesto Logatec!

Upoštevač ekonomsko, poselitveno, socialno, kulturno in upravno strukturo naselja, ki vključuje Dolenji in Gorenji Logatec ter Kalce, je Vlada Republike Slovenije s sklepom, objavljenim v uradnem listu 30. decembra 2005, podelila Logatcu status mesta.

5544. Sklep o podelitvi statusa mesta naseljem v Republiki Sloveniji

Na podlagi tretjega odstavka 15. a člena Zakona o lokalni samoupravi (Uradni list RS, št. 100/05 – uradno prečiščeno besedilo) je Vlada Republike Slovenije sprejela

SKLEP o podelitvi statusa mesta naseljem v Republiki Sloveniji

I.

Status mesta se podeli naslednjim naseljem v Republiki Sloveniji: Cerknica, Dravograd, Grosuplje, Logatec, Medvode, Mengeš, Mežica, Prevalje, Ribnica, Rogaška Slatina, Ruše, Sempeter pri Gorici, Šentjur, Trebnje, Železniki in Žiri.

II.

Sklep začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

Št. 03000-3/2005/6
Ljubljana, dne 22. decembra 2005
EVA 2005-1536-0040

Vlada Republike Slovenije

Janez Janša l.r.
Predsednik

In tako je Logatec s 7691 prebivalci (po stanju 31. marca 2005) od 14. januarja 2006 mesto. In kajpak, **Logatčani** so odtlej postali **meščani**.

u.er

Dober dan – gospod župan!

Naravnost iz županove pisarne

Projekt nove čistilne naprave

Projektivni atelje Genera, d.d., iz Ljubljane dokončuje projekt nove logaške čistilne naprave za 15 PE (populacijskih enot). Ker bo naprava zgrajena na mestu sedanje, ta pa je v neposredni bližini Jačke – ponora Logašice, se projekt usklajuje še z »vodarji«, zaradi določenih vplivov 100-letnih voda na tamkajšnje okolje. Vse kaže, da bo projekt končan do konca

Župan Janez Nagode

letošnjega februarja. Takoj za tem bo možnost za pridobitev gradbenega dovoljenja; pa tudi pot do denarja evropskega kohezijskega bo nekako odprta.

Na naslovnici: *Snega dovolj tudi pri Valičevih*

Foto: *Primož Sark*

Do »Čiste Ljubljane« tudi z evropskim denarjem

Končno je podpisana pogodba med župani 17 občin za skupni projekt »Čista Ljubljana«. Od te pogodbe je posredno odvisno tudi financiranje logaške čistilne naprave. Namreč, v dogovoru z Ministrstvom za okolje in prostor se pričakuje izvedba projekta, ki zagotavlja izgradnjo čistilnih naprav v treh fazah. In v prvi fazi je načrtovana izgradnja čistilne naprave s kanalizacijskimi vodi v občini Borovnica, Vrhnika in Logatec. Sofinanciranje iz evropskega kohezijskega sklada zagotavlja do 80% nepovratnih sredstev. Zato se tudi na Logaškem mudi z gradbeno dokumentacijo, saj bodo evropska sredstva na razpolago že v letih 2007/08.

Poslovilna vežica v Gorenjem Logatcu bo

Pridobljeno je gradbeno dovoljenje za gradnjo poslovilne vežice v krajevni skupnosti Tabor. V teku je tudi že javni razpis za izbor izvajalca, ki se bo lotil gradbenih in obrtniških del. Začetek gradbenih del se napoveduje za 1. april – ampak čisto zares! Dela pa bodo končana 30. septembra letos. Vrednost vseh del naj bi veljala 65 milijonov tolarjev.

Na Rovtarski cesti z rahlim zamikom

Obilna sneženja in spremljajoče nizke temperature so povzročili zastoj pri izdelavi idejnega projekta za preureditev Rovtarske ceste v Logatcu. Tako je bila v teh zimskih mesecih močno motena izvedba katastrskega posnetka. Vendar izdelovalec projekta obljublja, da bo idejni načrt končan do konca letošnjega februarja.

Občinski lokacijski načrt Grapovčnik.

Foto: J. Turk

Sredi prostorskih aktov

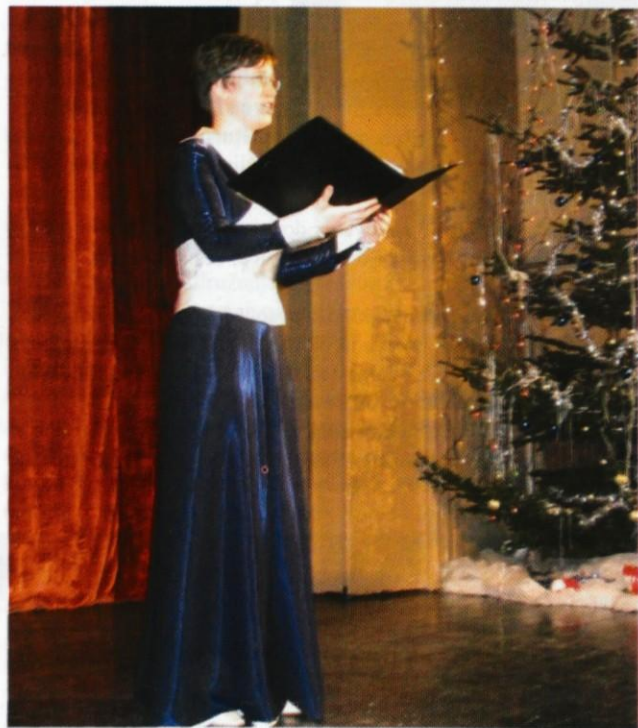
Občinski urad se intenzivno ubada s pripravo dveh občinskih lokacijskih načrtov. Prvi, ki zajema okolje Grapovčnika in Koša in je bil že javno razgrnjen, je namenjen kombinirani stanovanjski gradnji. Javna razgrnitev je ponudila kar nekaj pripomb, ki jih bo treba še preučiti. Drugi lokacijski načrt pa obravnava ureditev mestnega jedra, kjer se predvideva širitev zdravstvenega doma in parkirnih ter komunikacijskih površin; v sodelovanju z dolnjelogaško župnijo pa se načrtuje prostor tudi za širitev cerkve, prestavitev kozolca izpred Doma Marije in Marte in za rekonstrukcijo Doma na Griču. Lokacijski načrt mestnega jedra naj bi bil narejen v marcu, ko bi nato šel v obravnavo in sprejem na sejo občinskega sveta.

Martin Koren

Najlepši letni čas

Koncert solistov ob županovem novoletnem sprejemu

Na večer pred dnevom plebiscita za samostojno Slovenijo je župan občine Logatec priredil novoletni sprejem v Narodnem domu. Župan je v svojem nagovoru pozdravil vse prisotne, med njimi občinske svetnike, predsednike krajevnih skupnosti, duhovnike, direktorje in ravnatelje javnih zavodov in predsednike društev in obrtne zbornice. Nadalje se je župan sprehodil po dogodkih, ki so svojsko zaznamovali svetovne, evropske in slovenske dogodke ter pristal na domačih tleh, kjer je z zadovoljstvom ugotavljal razveseljav napredek tudi v iztekajočem se letu, k čemur je odločujoče pripomoglo konstruktivno odločanje svetnikov, ki so poglobitve razvojne projekte podprli soglasno. S sklepnimi besedami je nato župan voščil vsem prisotnim in njihovim najbližjim božičnega miru, zdravja in sreče v novem letu ter čestital za praznik samostojnosti.

Katja Nagode in Schubertova Serenada

Foto: J. Turk

Za tem je mična povezovalka Renata Gutnik povabila na oder sedmerico mladih učencev solopetja iz razreda Jerice Rudolf iz ajdovske Glasbene šole. Koncert je ob klavirski spremljavi Metke Zgaga načel izvrstno obetaven bas-bariton Blaž Fabič (Verbičev Kam in Mozartova arija Non piu andrai), tenor Marko Trošt (Volaričev Oj rožmarin in Falconierjev O bellissimi capelli), bas Martin Gregorc (Pavčičev Dedek Samonog in Mozartova arija Notti giorno faticar), tenor Jernej Jež (Gerbičev Sklepala roke si bele), sopran Ana Kodelja (Schumannov Schneeglockchen in Mozartovo arijo Vedrai carino), sopran Katarina Koren (Flotow arijo Zadnja roža); koncert solistov je končala Katja Nagode z lirčno sanjavo čutečim sopranom (Schubertova Serenada in Leharjeva arija Vilije). Čisto na koncu pa so solisti skupaj s profesorico Rudolfovo v zboru (sicer nekoliko manj zlito – kar je za soliste povsem razumljivo) odpeli Ritterjev Najlepši letni čas.

Sprejem se je kasneje družabno razživel v Prešernovi dvorani Narodnega doma.

maš

Prešeren – upodobitev narodove zavesti

Morda bi bilo le vredno, da bi ob Prešernovem dnevu zavihrala zastava slovenstva

Naša književnost je stara nekaj stoletij, naša kultura nekaj več, naša jezikovna kultura z Brižinskimi spomeniki celo prednjači med evropskimi narodi, naša poezija pa je stara toliko, kolikor je minilo let, kar je izšla knjiga Poezija dr. Franceta Prešerna. Zgodilo se je to natanko pred 160 leti.

Knjiga Poezija – sprva sicer mnogim v neumevanje in celo na srd – je bila prvi dokaz slovenskega umetniškega duha; zasijala je kot mogočen svetilnik, ki je svetil na našo nadaljnjo kulturno, narodnostno in življenjsko pot sploh; tako vzvišena je bila njegova

pesem nad vsem, kar so Slovenci dotlej dosegli v svojem jeziku, pa tudi dolgo poslej, vsaj še do Župančiča, Cankarja, Kosovel in Kocbeka.

Njegova pesem je klila iz posode iskrene izpovedi o sebi, o svoji domovini, o človeku in človečanstvu, o Bogu in Božjem. Prešernovi verzi so bili vtikani v misli o svobodi, o lepoti, ljubezni in odrešenju. Prešeren je bil resda človek prenekaterih nesreč, vendar nobena od teh ni ustvarila velikega pesnika, temveč je to storila tista skrivnostna sila umetniškega ustvarjanja, ki jo je

premogel v sebi, kakor jo je premogel malokdo tudi med največjimi narodi.

Je lahko kdaj pa kdaj obupaval nad svojim življenjem, nad okostenelostjo okolja in časa, v katerem je živel, nikoli pa ni podvomil v prihodnje »čase sreče«, tudi ne v moč svoje poezije, saj vendar pravi:

»Vremena bodo Kranjcem se zjasnile,
jim milši zvezde kakor zdaj sijale,
jim pesmi bolj sloveče se glasile...
vendar te bodo morebit' ostale
med njimi, ker njih poezije mile
iz z srca svoje so kali pognale.«

In ostale so Prešernove pesmi in se upodobile v narodovo kulturno zavest, od koder se zrcalijo tudi verzi narodove himne, od koder je pognal tudi praznik Prešernovega dne. Pa ga res praznujemo? Ali se le navdušujemo nad enim dela prostim dnevom več? In vendar je Josip Stritar že pred 140 leti zapisal:

»...ko bi se sklicali narodi vsega sveta pred sodni stol, naj se izkažejo, kako so ravnali z izročeni talenti, kako se je vsak po svoje udeležil vesoljne človeške omike, bi se mali slovenski narod brez sramu smel pokazati med drugimi z drobno knjigo, ki se ji pravi Prešernove poezije.«

Stritar bi na Prešernov dan zagotovo izobesil prapor slovenstva!

Marcel Štefančič

Prejemniki Februarskih priznanj

Letošnje Februarsko priznanje prejmeta za
življenjsko delo

Branka Novak in Ivanka Urbas

Izza svetniških klopi

Proračun 2006 – soglasno potrjen!

Pozdrav logaških skavtov – Zadržki opozicije niso preprečili sprejema proračuna – Na novo tudi do notranje revizijske službe – Dražja komunalna oprema, nadomestila za uporabo stavbnih zemljišč pa ne

Potem ko so logaški skavti s poslanico pozdravili decembrsko sejo in predali občinskemu svetu in županu betlehemsko luč, je stekel običajni protokol dnevnega reda.

Uravnoteženi proračun za leto 2006 so svetniki soglasno sprejeli

Najprej je župan **Janez Nagode** pojasnjeval stališča predlagatelja proračuna do pripomb in predlogov, ki so bili med štirinajstdnevno javno obravnavo naslovljeni na županstvo. Posebej je predstavil mnenja do sedmerih predlogov. Smučarskemu klubu Logatec in upravljalcu smučišča na Sekirici ne more ugoditi želja po stroškovnem mestu v proračunu, dokler niso urejene lastniška, služnostna in pogodbeno razmerja. Sanaciji mostu v KS Log-Zaplana sledijo že investicijske postavke za lokalne ceste. Lokalni akcijski skupini je namenjena ustrezna proračunska postavka, enako tudi KS Trate za tekoče vzdrževanje tamkajšnjega pokopališča. Skavti bodo lahko sredstva, potrebna za obisk francoskih kolegov, pridobili prek javnega razpisa. Tudi Društvo likovnikov ima

podobno možnost pri pridobivanju sredstev za izobraževanje in usposabljanje; glede sredstev, namenjenih za postavitev kipa Martina Krpana ob Tržaški cesti, pa je bil župan mnenja, da jih bo moč nameniti iz postavke rekonstrukcije Tržaške ceste. Na poseben predlog Franca Godine je župan obljubil imenovanje posebne komisije za pripravo vsega potrebnega glede

postavitve kipa sredi enega od krožišč na Tržaški cesti. V KS Hotedršici bo mogoče cesto proti Žibšam urediti iz občinskega proračuna, upoštevajoč tudi določen delež sanatorja peskokopa. Za pločnik skoz Hotedršico pa revidiran idejni projekt čaka na soglasja lastnikov za poseg ali odkup dela zemljišč. Šele tedaj bo moč izdelati izvedbene projekte, za katere bo treba zagotoviti ustrezna proračunska sredstva.

Župan predstavlja Proračun 2006.

Več sredstev od tistih, ki jih je vseboval prvi predlog proračuna, bo namenjenih Knjižnici (1.520.000 za potrebe knjižnice v Hotedrščici), Miklavževemu vrtcu (7.200.000 za delno prenovo, za nadstandardni program in za nadomeščanje delavcev), Glasbeni šoli (1.000.000 za regresiranje prehrane in prevozov na delo), investiciji Upravni center Logatec (53.000.000 iz proračuna in 130.000.000 kupnine od prodaje »Stare občine« – Notranjska 14 – namenska sredstva za gradnjo Upravnega centra), za sofinanciranje Notranjsko-kraške regije (5.500.000) in za stroške vzpostavitve evidence stavb in zemljišč (4.100.000).

Stališča opozicije do proračuna sta predstavila **Ladka Furlan**, SDS, in **Janez Jerina**, NSi. Svetniki NSi so svarili pred preneglo prodajo »Stare občine«, saj zaradi dolgotrajnih postopkov gradnja Upravnega centra še zlepa ne bo šla v realizacijo, in tako ne bo mogla občina v letu 2006 uporabiti niti rezerviranih 53 milijonov. Svetnike SDS pa je poleg »bianco menic« (češ, da so se namenska sredstva dosedaj uporabljala tudi nenamensko) motilo še dejstvo, da v proračunu ni zadostne razčlenbe sredstev za KS, pogrešajo potrebne pospeške za prenovo Rovtarske ceste, pogrešajo pa tudi prihodke pri poslovanju športne dvorane. Na vsak način bi bili pri pripravi proračuna potrebni posveti z vsemi svetniškimi skupinami. – Iz teh razlogov je opozicija napovedala odklonitev podpore predlaganemu proračunu.

Svetniki koalicije so bili proračunu naklonjeni. **Franč Rudolf**, SLS, predsednik odbora za gospodarstvo, je prepričan, da je proračun razvojno naravn, zato ga velja podpreti. Zoper proračun je lahko naravnana le politična odločitev. Podžupan **Boris Hodnik**, LDS, je prepričan, da brez rezerviranih in namenskih sredstev ne bi bile možne nikakršne aktivnosti glede Upravnega centra. Sicer pa je po njegovem prepričanju proračun primerno uravnotežen in ga velja podpreti. **Janez Smole**, LDS, ki sicer razume držo opozicije, ugotavlja, da zadržki vendarle niso taki, da bi zaradi njih opozicijski svetniki ne podprli proračuna. **Stanislav Brenčič** je prepričan, da je proračun izjemno dober in optimističen, bogat tudi glede investicij, morda celo toliko kot ne bo še zlepa kak drug proračun. Izkoristiti velja tudi pripravljenost države, da sofinancira določene projekte, ki jih načrtuje proračun. Očitki o nenamenski porabi, če so, pa sodijo v pristojnost nadzornega odbora ali računskega sodišča. **Dušan Černigoj**, NLN, je opozoril, da je tudi ta proračun – kot tudi siceršnji – kompromis želja in možnosti. Svet se odloča, ali naj se občina programiranih del loti

po prvem januarju 2006 ali ne, ali želimo ustvariti Logatec kot mesto po videzu in vsebini ali ne. Gre za odločitve o odgovornosti do razvoja ali zoper take odločitve.

Kljub navedenim zadržkom opozicije (SDS+NSi) pa je občinski svet – s 13 glasovi za in nobenim proti! – **soglasno sprejel proračun za leto 2006.**

Služba notranje revizije za pet občin

Podžupan **Boris Hodnik** je predstavil potrebo po ustanovitvi medobčinske notranje revizijske službe za občine Vrhnika, Brezovica, Dobrova-Polhov Gradec, Borovnica in Logatec. Služba, katere naloge bo notranje revidiranje organizacijskih enot občin, javnih zavodov in drugih proračunskih uporabnikov, bo v Logatcu. Gre za strokovni in svetovalni organ županom.

Delovanje službe določa poseben pravilnik, ki ga sprejmejo vsi župani. Sredstva za službo zagotavljajo občine iz svojih proračunov. Medsebojne pravice, obveznosti in odgovornosti se določijo v posebnem dogovoru med občinami.

Brez posebne razprave so svetniki soglasno sprejeli Odlok o ustanovitvi skupne revizijske službe.

Dražja komunalna oprema, ne pa tudi nadomestilo za stavbna zemljišča

Glede na indeks rasti stroškov za nizke gradnje, ki ga mesečno objavlja Združenje za gradbeništvo z IGM, se povprečni stroški komunalne opreme povečujejo v letu 2006 za 7%, kar znaša za m² stavbnega zemljišča 9.527 tolarjev za individualno komunalno opremo (vodovod in kanalizacija), za kolektivno opremo (vse drugo) pa 10.719 tolarjev.

Upoštevajoč novi popis vseh zavezancev za plačilo nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča – teh bo očitno več kot doslej –, ni razlogov za povišanje vrednosti točke, ki ostaja tako že tretje leto nespremenjena – 0,0334 tolarja.

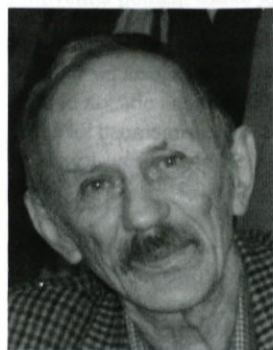
Svetniki so z obema predlogoma soglašali, enako tudi s štirimi zemljiško lastninskimi uskladitvami.

Špela Istenci

Podžupan o notranji reviziji.

Svetniki sprašujejo – župan odgovarja

Rafael Cepič, NSi, je imel dvoje vprašanj: 1. Kako je s pripravami na gradnjo mrliške-poslovalne vežice v Rovtah? in 2. Kako je z asfaltiranjem krajših cestnih odsekov po zaselkih, koder so občani, skladno z javnim razpisom v Logaških novicah leta 1998, že uredili zemeljska dela, denimo, Kočar ali Krznar na Petkovcu?

Župan je v zvezi s poslovalno vežico pojasnjeval, da je projektant, ki je načrtoval tak projekt za Gorenji Logatec, pripravil nekaj idejnih rešitev tudi za Rovte. Predlagane rešitve bodo posredovane Rovtarjem, da se bodo opredelili za najprimernejšo rešitev. – Pred vsakim asfaltiranjem cest je treba oskrbeti sofinanciranje zainteresiranih ljudi; na Petkovcu h Kočarju, kjer so opravljena zemeljska dela, bo položen asfalt v letu 2006. Proti Krznarju pa bo treba najprej pridobiti projekte za konsolidacijo plazenja tal. Sicer pa se cestna dela v Rovtah odvijajo po programu krajevne skupnosti.

Na svetniško vprašanje Ladke Furlan v novembrskih Logaških novicah pod naslovom »Svetniška skupina SDS pričakuje pravo informacijo« objavljamo odgovor predsednika krajevne skupnosti Trate Bojana Rupnika sicer z nekaj zamude, ker smo odgovor prejeli na uredništvo že po zaključeni redakciji decembrske številke Logaških novic.

Urednik

Spoštovana gospa Furlan!

Začetek gradnje vodovoda na Medvedjem Brdu se je pričel leta 1994. Takrat je bila narejena vrtina pri Gasilskem domu na Medvedjem Brdu, zgrajen vodohram na »Sinkovcovem griču« in pa vodovodno omrežje, ki je napajalo predvsem dom Medved na Medvedjem Brdu in nekaj bližjih hiš. Investitorja sta bila dva: CŠOD v višini 4.500.000. sit ter občina Logatec do končne vrednosti investicije.

Leta 1996 je Ministrstvo za okolje in prostor dodelilo občini Idrija za krajevno skupnost Zavratac določen denar kot odškodnino za radioaktivne odpadke, ki so se hranili v Zavratacu. S pridobljenimi sredstvi se je pričela gradnja javnega vodovoda za vasi Zavratac in Potočje. Izvedena je bila vrtina v »Rudniku« pod Veharšami; lokacija spada v krajevno skupnost Trate oziroma pod občino Logatec. Po sprejetju Odloka o varstvu vodnega vira v

»Pikalcah« je bila dogovorjena tudi uporaba vodovoda za hiše na Medvedjem Brdu.

Na takratnem sestanku upravičencev za priključitev na javni vodovod je bilo dogovorjeno, da vsak zaselek (Kamenikov grič, Pikalce in Veharše) poskuša po svojih močeh izgraditi prepotreben vodovod. Tako so se pričela izvedbena dela v vsakem zaselku posebej. Ker je bila zadeva povezana tudi z velikimi finančnimi sredstvi, smo poskusili pridobiti finančno pomoč občine. Takrat je bil iz naše krajevne skupnosti občinski svetnik Janez Podobnik, sicer član SDS, ki pa je bil izvoljen v občinski svet tudi z našimi nestranskarskimi glasovi. Podobnik je s svojo svetniško skupino SDS predlagal na občinskem svetu pomoč pri izgradnji vodovoda. Občinski svet je predlog podprl z 2 milijonoma tolarjev, ki smo jih razdelili omenjenim trem zaskom. Ta denar je bil le del potrebnih sredstev za izgradnjo vodovoda. Veliko denarnih sredstev in delovnih ur pa smo morali prispevati še sami.

Bojan Rupnik, predsednik KS Trate

Vodovod je dolg približno enajst kilometrov, zato lahko vsakdo izračuna vsaj približno, koliko smo morali prispevati oziroma pomagati. Zato, gospa Furlanova, vam lahko brez pomislekov odgovorim, da SDS ni naredil vodovoda na Medvedjem Brdu, ampak je samo delno pomagal.

Ko je bila otvoritev vodovoda Medvedje Brdo ter drugega dela vodovoda od Gasilskega doma na Medvedjem Brdu do Židanka ter dela prenovljene ceste v Rovtarskih Žibrah, sem se na koncu nagovora zahvalil vsem, ki so pomagali tako ali drugače pri izgradnji vodovoda tako na Medvedjem Brdu kot v Rovtarskih Žibrah. Povsem točno drži, da se nisem zahvalil poimensko Podobniku in SDS za pomoč pri izgradnji vodovoda. Vendar se nisem zahvalil niti ostalim posameznikom in sploh vsem, ki so pomagali pri izgradnji vodovoda, denimo, sedanjim uporabnikom, delavcem, strojnikom, otrokom, ki so tudi pomagali – in še in še...

Na koncu še enkrat pripominjam, da sem se pri nagovoru ob otvoritvi zahvalil vsem, vendar ne posamezno – poimensko, ker bi bil nagovor kar precej daljši. Zato se mi zdi, da nisem naredil nobene napake.

Na Medvedjem Brdu, 30. novembra 2005

Bojan Rupnik

Med seboj

Evropski muzej krasa – kje v Sloveniji?

V zadnjih nekaj letih so slovenski mediji občasno poročali o zamisli postavitve Evropskega muzeja krasa v Sloveniji, se pravi tematskega muzeja, ki bi prikazoval kras kot naravni pojav z vsemi njegovimi značilnostmi

Podobno zasnovano ima Evropski muzej ledenikov na Norveškem, in Evropski muzej vulkanov v Franciji. Brez dvoma je Slovenija kot dežela, kjer se je v svetovnem merilu začelo znanstveno raziskovanje krasa, za realizacijo projekta gotovo najprimernejša. Pobudnik projekta – arhitekt Tomáš Valena si je za uresničitev te ideje zamislil veliko moderno zgradbo na eni od razglednih točk, v izjemnem naravnem okolju, v bližini kraških pojavov, ogled katerih bi prav tako vključil v širši kompleks muzeja. Poleg muzejske predstavitve kraških pojavov z najsodobnejšimi metodami in tehnologijo bi bili v muzejski stavbi tudi prostori za različne prireditve, gostinska ponudba in trgovina. Snovalci računajo na okrog 100.000 obiskovalcev letno.

Ministrstvo za kulturo je naročilo izdelavo projekta, v katerem je bilo najprej opredeljenih 26 možnih lokacij, od katerih sta bili na koncu kot najbolj »primerni« izpostavljeni dve lokaciji na Planinskem polju. Prva je nad Planinsko jamo v Občini Postojna, druga pa Pod stenami na severnem robu Planinskega polja v Občini Logatec, za katero predlagatelji menijo, da je primernejša od prve. Na tej lokaciji naj bi bile ob moderni muzejski zgradbi s steklenimi galerijami, umeščenimi v stene skalnatega roba, speljane še poti po vrtačastem površju do Planinskega polja; obiskovalce pa bi poti vodile tudi skozi Vranjo in Skedneno jamo.

Zamisel o Evropskem muzeju krasa je sicer dobra; iz več razlogov pa je vprašljiva načrtovana lokacija Pod stenami. Planinsko polje je eno redkih še ohranjenih kraških polj v Sloveniji in tudi na Dinarskem krasu. Zlasti dobro je ohranjen njegov severni rob. Postavitev tako velikega objekta, potrebne komunalne infrastrukture, parkirišč... in povečan obisk bi ta del polja močno degradiral. Tako bi pravzaprav stavba muzeja in dejavnosti, ki s prikazom krasa niso nujno povezane, razvrednotile tisto, kar naj bi

prikazovale. Gradnjo bi sofinancirala EU, vendar pa bi ostale stvari – ureditev infrastrukture v širšem smislu – padle na rame lokalne skupnosti. Poleg tega bi močno narasel promet in pretok turistov med Logatcem, Lazami in Planino.

Proti gradnji na omenjeni lokaciji govori še več drugih argumentov. Načrtovani muzej naj bi obiskovalcem predstavil kras z različnimi multimedijskimi projekcijami. Projekcijske dvorane za tovrstne prikaze pa so lahko kjerkoli, najbolje na območju, kjer že obstaja osnovna potrebna infrastruktura. Proti načrtovani lokaciji govori tudi obstoj muzeja v Postojni. Eden od njegovih namenov in ciljev je predstavitev kraških pojavov. Muzej je pred nekaj meseci dobil zgradbo, ki jo sedaj prenavljajo in pripravljajo za postavitev razstave o krasu. Bolj smiselna kot gradnja novega objekta bi bila finančna podpora že obstoječemu muzeju. O neprimernosti lokacije na severnem robu Planinskega polja so že izrazili svoje nestrinjanje številni posamezniki in nekatera jamarska društva, ki jih skrbi hitro degradiranje naših naravnih znamenitosti.

Kot dolgoletni jamar in krasoslovec v celoti podpiram idejo o postavitvi Evropskega muzeja krasa v Sloveniji, vendar ne na lokacijah, kjer bi zgradba muzeja in množični obisk degradirala tisto, kar se je ohranilo in kar smo dolžni neuničeno posredovati našim zanamcem. Pri izbiri primerne lokacije naj ne bo vodilo le trenutni zaslužek ene ali druge lokalne skupnosti na račun ohranjenosti naravne dediščine. Lokacija muzeja mora biti tam, kjer bo muzej lahko uspešno deloval, in pri tem ne bo razvrednotil pokrajine – tiste pokrajine, ki jo pravzaprav želi prikazovati (tržiti). Predlagam ponovni razmislek o lokaciji, ki jo je leta 2004 v eni od sobotnih prilog Dela predlagal krasoslovec, akademik prof. dr. Ivan Gams.

dr. Andrej Mihevc

Jordanski generalni konzul v Hotedršici

Generalni konzul Kraljevine Jordanije, njegova ekscelenca Samir Amarin, sicer tudi veteran vojne za Slovenijo, je bil s soprogo in v spremstvu višjega inšpektorja Ivana Mezka in soproge na antonovo nedeljo v gosteh v Hotedršici. S prijaznim gospodom generalnim konzulom je stekel za Logaške novice tudi droben pogovor

Vaš obisk, ekscelenca, hočem reči, obisk generalnega konzula Kraljevine Jordanije v Hotedršici je bržčas dokaj nenavaden.

Oh, ne. Prav nič nenavaden. Veste, odkar živim v Sloveniji, sem jo prepotoval podolž in počez. Danes sem tako pripotoval s soprogo Antonijo v to prelepo Hotedršico na povabilo mojega dolgoletnega prijatelja Vladislava Puca.

Pravite – odkar živite v Sloveniji; kako dolgo pa poznate Slovenijo?

V Slovenijo sem prišel iz rodnega mesta al-Karak na študij še za Jugoslavije – že leta 1969; tu sem študiral in diplomiral iz farmacije. Vendar me je usoda vodila v drugačne vode. Arabski svet me je presodil, da poznam razmeroma dobro Slovenijo, in zaupali so mi predstavništvo arabskega gospodarstva v Sloveniji. In tako sem se povsem ustalil v Sloveniji.

Vaša ekscelenca, opazil sem Vas pri današnji slovesni maši, ki jo je daroval novomeški prošt Jože Lap, pa sem si mislil, Arabec – islam pa...

Že, že Arabec, vendar sodim sredi večinske jordanske muslimanske populacije v tisto manjšino, ki pripada kristjanom, celo tistim kristjanom, ki ekumenizem že dolgo udejanjajo, ga prakticirajo. Pri nas, v Jordaniji tako rekoč ne razlikujemo med katolištvom in pravoslavljem. Tako skupno praznujemo božič po katoliškem koledarju, veliko noč pa po pravoslavnem. Temelji vere so nam vendar identični. Pa tudi sicer v Jordaniji med muslimani in drugače verujočimi ni nobenega izključevanja, živimo vsi z vsemi v sožitju. Poglavitna je pripadnost Jordaniji.

Vidim, da zelo lepo govorite slovensko; kako pa družina – žena, otroci...?

V najlepšem redu. Veste poročil sem se s Slovenko, Antonijo, ki je godovala prav na dan hotenjskega zavetnika sv. Antona. Z ženo Antonijo imava dve hčeri. Starejša Nadia se je na Ekonomski fakulteti specializirala v menedžmentu, zdaj zaključuje že magisterij iz ekonomskih ved, je tudi dobitnica nagrade Združenih narodov za Slovenijo; mlajša Laila študira pravo. Slovenija je postala moj drugi dom. Tako boste razumeli, da mi Slovenija pomeni toliko kot domovina. Zanj sem se celo boril v osamosvojitveni vojni, ki bi jo nekateri danes radi kar pozabili.

Jaz pa sem ponosen, da sem veteran vojne za Slovenijo.

Resnično, Vam ekscelenca, je Slovenija v srcu, nam Slovincem pa se zdi Jordanija silno daleč, eksotična dežela, ki jo obdaja silno nemiren svet Bližnjega in Srednjega vzhoda, skratka...

Razumem, popolnoma vas razumem. Vendar pojdiva po vrsti. Res, Jordanija je razmeroma daleč, ampak spet ne toliko; z letalom je iz Slovenije do tja slabe štiri ure vožnje. Za Evropejce se najde tam tudi nekaj eksotike, kot sicer povsod

po svetu. Velja pa Jordanija s svojo demokratičnostjo za umirjeno in varno državo, morda ravno zaradi pristnega sožitja med ljudmi, ki se spoštujejo v vseh različnostih. V veliko veselje mi je, da vam lahko zaupam, da postaja zadnja leta Jordanija z obiljem svojih kulturnih, zgodovinskih, geografskih in siceršnjih zanimivosti prav vabljliva za Slovence, za slovenske turiste, ki so vse bolj navdušeni nad urejenostjo, čistostjo in varnostjo teh krajev. Lani je tako obiskalo Jordanijo 3000 Slovencev – po uradno registriranih podatkih. Morda pa še celo več.

Vidim, Vaša ekscelenca, da so Jordanci izbrali pravega človeka za svojega predstavnika v Sloveniji...

No, recimo...

Od kdaj pa ste na tem visokem položaju generalnega konzula Kraljevine Jordanije v Sloveniji?

Temu zdaj lahko rečemo – že dolgo, od davnega leta 1994, ko je Jordanija med arabskimi državami prva odprla konzulat v Sloveniji.

Vaša ekscelenca, hvala Vam za Vašo ljubeznivost, s katero ste privolili v najino besedovanje. Srečno.

Hvala Vam in lep pozdrav vsem bralcem Logaških novic.

Marcel Štefančič

Generalni konzul kraljevine Jordanije Samir Amarin.

Predpraznični obiski

Med stanovalci Doma upokojencev na Vrhniki.

Predstavniki Društva upokojencev so v predprazničnih dneh obiskali svoje člane in druge Logatčane v vseh treh domovih za starejše v Logatcu in v Domu upokojencev na Vrhniki.

Obiskanim so pripravili kulturni program, med katerim so članice Pevskega zbora DI in DU zapele nekaj pesmi; z dvema skečema pa so vse pripravile do pristrčnega smeha. Obiskovalci pa so stanovalcem domov razdelili darila za božične in novoletne praznike. K veselemu razpoloženju je pripomogel tudi Franc Jeraj s svojo frajtonarico. – Ob koncu programa pa je predsednik Društva upokojencev Franc Verbič voščil vsem za praznike in jim zaželel še veliko prijetnih dni na jesen življenja v domu, predvsem pa zdravja.

In potem se je razvil sproščen in živahen pogovor med stanovalci domov in člani Društva logaških upokojencev. Škoda, da je čas srečanja in obiska povsod tako prehitro minil.

Besedilo in foto: France Brus

Človekoljubje – za otroke v Kongu

Strahotna naravna katastrofa, ko je januarja 2002 v vzhodnem delu Konga izbruhnil vulkan Nyragongo, je prizadela prek 400.000 prebivalcev tamkajšnjega mesta Goma. Velika razseljevanja so bila izpostavljena brezdomstvu, epidemijam, aidsu, pomanjkanju hrane, vode in drugega najvažnejšega za preživetje. Najhuje se je godilo in se še vedno godi prav otrokom.

Človekoljubnemu izzivu, ki sicer ni vznemiril najširše svetovne javnosti, sta se leta 2004 odzvala 32-letni kovinar Uroš Rudolf iz Godoviča in 26-letni mizar Janko Zelenc iz Hotedršice. V misijonu don Bosca sta se posvetila pomoči obubožanim otrokom.

Denarno pomoč obubožanim lahko nakažete na račun
TRR: 24500-9004155438, sklic 002382003
Druga gmotna sredstva sprejemajo v Karitasovem
skladišču
v Ajdovščini (nasproti Primorja)

Po enoletnem delu v misijonu sta se vrnila in 20. januarja letos sta v prostorih Območne obrtne zbornice v Logatcu javno predstavila humanitarni projekt, v katerega sta vključila zbiranje denarnih in drugih gmotnih sredstev. S človekoljubno namero, ki sta se ji pridružila še Iztok Rudolf iz Hotedršice in Toni Voljč z Vrhnike, trkata na srce duri dobrih ljudi. Z zbrano pomočjo se bodo zgodaj spomladi skupaj vrnili v don Boscov misijon v Gomo.

uer

S hvaležnostjo zoper nehvaležnost

Najbrž zelo redko ali nikoli ne začutimo hvaležnosti do tistega, ki skrbi, da nam priteče iz pipe čista voda, do tistega, ki sproti prazni zabojnike, kamor odlagamo smeti, ki poskrbi, ne glede na količino snega, ki je zapadel čez noč, da se zjutraj vozimo po spluženih cestah, ki skrbi, da so zelenice pokošene, da so ceste pometene ... Ne, tega praviloma niti ne opazimo. A sveta jeza pa nas popade, če se primeri, da kdaj ni vse brezhibno, če, na primer, zjutraj kljub ogromni na novo zapadli količini snega skozi vetrobransko steklo ne vidimo golega asfalta, na isti mah bi morali biti odstranjeni tudi vsi kupi snega; pločniki bi pa sploh morali biti tudi ob obilnem sneženju takšni, kot da smo sredi poletja. Namesto hvaležnosti do ljudi, ki so brez nočnega počitka poskrbeli, seveda, glede na razmere, da bi življenje čimbolj nemoteno potekalo, se raje vdajamo slabi volji, brezvestnemu zmerjanju... In tako dalje.

S tem zapisom pa pravzaprav želim izraziti navdušenje, ki me je prevzelo nad letošnjo prednovoletno prizadevnostjo logaškega Komunalnega podjetja. Vsakemu gospodinjstvu so namreč podarili dve posodi: zeleno in rdečo – za zbiranje odpadkov. Posodi so opremili z navodili za ločevanje odpadkov glede na njihovo nadaljnjo uporabnost. Priložen pa je bil tudi pregleden koledar, v katerem je objavljen časovni odvoz odpadkov za vse logaške ulice.

Menim, da gre pri tem za prijazno okoljevarstveno osveščanje prebivalstva. Človek se čuti povsem drugače zlit z naravo, če uporablja njene vire in plodove, hkrati pa je ne upropašča, ne zlorablja, vrne pa okolju vse, kar gre lahko ponovno v biološki reprodukcijski krog. Saj vemo: sneg bo skopnel, če ga nanese še tako veliko, rane, ki jih že dolgo prizadevamo okolju, pa bodo celile mnoge generacije. S posledicami teh ran pa bo najbolj obremenjen človek sam.

Irena Štirn

Podeljeni spominski znaki

Konec decembra 2005 je logaški župan Janez Nagode sprejel prejemnike spominskih znakov ob 15. obletnici Manevske strukture narodne zaščite (MSNZ) v občini Logatec.

Minister Karl Erjavec je namreč jeseni 2005 izdal odredbo, da se za zasluge v procesu obrambe neodvisnosti in samostojnosti Slovenije, v prevozu, hranjenju in varovanju pehotnega orožja, streliva in minsko eksplozivnih sredstev ter izvajanju drugih nalog MSNZ podeli zaslužnim spominski znak. – Podelitve spominskih znakov MSNZ sta se udeležila predsednik pokrajinskega odbora Združenja veteranov vojne za Slovenijo polkovnik Bojan Končan, ki je opisal pomen aktivnosti, dogodkov in priprav na osamosvojitve Slovenije 1990 v pokrajini Ljubljana-okolica, in predsednik občinskega odbora Združenja major Miro Pogačnik.

Med podelitvijo veteranskih priznanj.

Foto: J. Turk

Na sprejemu pri županu je spominske znake podelil Niko Glavatovič, tedanji načelnik občinskega odbora MSNZ, in sicer: Antonu S. Antičeviču, Tonetu Arhu, Venceslavu Bogataju, Jakobu Čuku, Andreju Logarju, Francu Nagodetu in (posmrtno) Francu Podobniku.

Po podelitvi spominskih znakov so se udeleženci srečanja zahvalili županu za sprejem in v pogovoru obudili spomine na čas in dogodke osvobodjenja Slovenije.

Niko Glavatovič

Lep spomin

Petrolovo gostinstvo Na jasi v Lomu se vsako leto spomni svojih upokojencev ob božično-novoletnih praznikih. Tako se je zgodilo tudi letos s prijazno pogostitvijo in obdaritvijo, za kar so upokojenci vodstvu Petrolovega gostinstva nadvse hvaležni.

»Prav gotovo ne bi bilo narobe, ko bi se v več podjetjih in zavodih spomnili vsaj enkrat v letu tistih, ki so s svojim trudom in delom dolga leta prispevali k razvoju podjetij in zavodov,« meni upokojenka Kristina Meze, sicer predsednica Društva invalidov Logatec.

France Brus

VOJNI MUZEJ LOGATEC

Ogledi ob sobotah in nedeljah od 10. do 18. ure,
med tednom po dogovoru.

Informacije: Janez Švajncar, tel.: 01 7542 790

Skupna odgovornost

Društvo Pobuda za šolo po meri človeka za kakovostno preživljanje prostega časa otrok in mladine

Društvo Pobuda za šolo po meri človeka z obžalovanjem in zaskrbljenostjo ugotavlja, da naša država posveča premalo skrbi vprašanju, kje in kako mladina preživlja svoj prosti čas. In to kljub temu, da način preživljanja prostega časa močno vpliva na zdravje, navade, vrednote, interese in vedenje mladih. V želji v naši družbi preprečiti nadaljnje naraščanje deleža mladih, ki kažejo znake vzgojne zanemarjenosti ali zaidejo na kriva pota, pa tudi zato, ker nobena urejena in demokratična družba ne more brez osebnostno zrelih članov – v polnem pomenu te besede, naše Društvo predlaga vladi Republike Slovenije v sprejem nekatere ukrepe, ki bodo po našem trdnem prepričanju in po mnenju velikega števila staršev, ki resno jemljejo svojo starševsko nalogo, prispevali k bolj kakovostnemu preživljanju prostega časa naše mladine.

Najprej: šole naj skupaj s starši vsako leto pripravijo vzgojne programe, povečajo ponudbo kakovostnih zunajšolskih interesnih dejavnosti ter dajo mladim na voljo prostore za njihove kulturne, športne, plesne in druge aktivnosti. Podobno naj tudi Centri za šolske in obšolske dejavnosti (ČSOD) ponudijo ob koncu tedna šolam, staršem, učencem in dijakom programe kakovostnega preživljanja prostega časa. Poleg tega je treba v krajevnih skupnostih in občinah pričeti ustanavljati mladinske centre oziroma klube, v katerih bo imela mladina dodatno možnost – brez alkohola, mamil in cigaret – zdravo, sproščeno in kulturno preživljati svoj prosti čas.

Dalje: vlada Republike Slovenije naj bolj kot do sedaj zagotovi pomoč staršem pri njihovem vzgojnem delu ter podpre organizacije, društva in skupine, katerih cilj je vzgoja otrok in mladine; podpre naj že dosedanje iniciative in projekte (»Z glavo na zabavo«) ter organizacije in društva, ki prispevajo h kakovostnemu preživljanju prostega časa otrok in mladine (Zveza prijateljev otrok in mladine, Planinska zveza Slovenije, skavtska in taborniška organizacija, šolska športna društva, glasbene šole, itd.); spodbuja naj tesno sodelovanje staršev, šole in krajevne skupnosti oziroma občine; naj naloži staršem večjo odgovornost za vzgojo njihovih otrok ter naj dá učiteljem, šolski svetovalni in socialni službi, inšpekciji, policiji, javnim tožilcem oziroma sodiščem večjo pristojnost v primeru disocialnega vedenja mladostnikov in vsakršnega kršenja zakonov, sprejetih v prid otrok in mladine; posveti naj pozornost veljavni zakonodaji (Zakon o medijih, Zakon o organiziranju in financiranju splošnega izobraževanja, družinska zakonodaja) in jo oblikuje tako, da bo v resnici spodbujala in varovala zdravo telesno, umsko, moralno, kulturno in socialno rast otrok in mladine; poskrbi naj za učinkovito in dosledno izvajanje sprejete zakonodaje.

In končno: po mnenju našega Društva je v zvezi s preživljanjem prostega časa otrok in mladine nujno, da vlada oziroma ustrezna ministrstva nemudoma sprejmejo naslednje ukrepe: mladoletne osebe (mlajše od 18 let) naj se brez tehtnih razlogov po 24. uri ne zadržujejo na javnih mestih in v lokalih brez spremstva staršev ali vzgojiteljev; diskoteke, v katerih točijo alkoholne pijače in je dovoljeno kajenje, naj bodo odprte samo za polnoletne; zakonsko naj se določi status javnih in zasebnih prirediteljev glede na značaj in namen, s tem v zvezi naj se za udeležbo, npr., rave partyjev, rockerskih festivalov in podobnih prirediteljev, ki trajajo čez polnoč, odredi obvezna polnoletnost.

Dr. Hubert Požarnik

Do polnočne zdravice in naprej

Društvo invalidov Logatec je 21. decembra lani pripravilo v GRC Zapolje predpraznično srečanje, ki se ga je udeležilo kakih 100 članov društva.

Med polnočnimi kresnicami.

V kulturnem programu so nastopile pevke Društva invalidov in upokojencev ter drugi člani društva z dvema izredno zabavnima skečema, ki sta pošteno razvnela dlani vseh udeležencev družabnega srečanja. Zbrano družino je obiskal tudi dedek Mraz, ki je obdaroval prav vsakega udeleženca. Za nadaljnjo zabavo so poskrbeli še posamezniki z duhovitimi šalami; družinski ansambel Duo MM pa je poskrbel za plesno glasbo, ob kateri se je večina pošteno razigrala. K izvrstnemu razpoloženju je svoje prispevalo tudi nadvse prijazno strežno osebje z odlično hrano.

Za višek srečanja pa je poskrbela polnočna zdravica s šampanjcem ob kresničkih in polnočnem plesu.

Vse za lep spomin in povabilo še h kateremu srečanju v gostoljubnem Zapolju.

Besedilo in foto: France Brus

Prednovoletna Cankarjeva

Novoletni sejem – vmes pa instrumentalne, pevske in igralske radoživosti

Konec decembra 2005 se je občinska uprava v sodelovanju s Komunalnim podjetjem odločila, da prvič organizira novoletni sejem. Nanj so bili povabljeni le izbrani prodajalci s stojnicami, ki so med 28. in 30. decembrom na Cankarjevi cesti mimoidočim ponujali domače mlečne izdelke, izdelke iz medu, lončeno posodje, tople napitke...

Novoletno vzdušje so s svojimi nastopi bogatili člani različnih kulturnih društev. Prvega večera so se predstavili godbeniki, ki so v soju žarometov in plesu snežink razveselili kar lepo število mimoidočih. Žal, pa napovedanega veselja ni bilo v četrtek, saj je močno sneženje odpihnilo najboljše namene in dobro voljo po vsakršnem nastopanju, tako da kulturnega programa na Cankarjevi cesti ni bilo. Drugače pa je bilo tretjega dne, ko so se pred sprehajajoče se občinstvo postavile članice Pevskega zbora Društva upokojencev in Društva invalidov, s svojo harmoniko pa se jim je pridružil še Franc Jeraj. Po koncu prepevanja ljudskih in božičnih pesmi je na »cestni oder« stopila gledališka skupina Novi oder in zaigrala v sodobno obleko odeto Rdečo kapico, ki je dodobra nasmejala v mrazu vztrajajoče občinstvo.

Pogumne in razveseljujoče nastope ter sejem je v zadnjih dneh leta sprejela v popoldanskem času zaprta Cankarjeva cesta (vredno pohvale in razmisleka za v naprej!) in zimska idila s sneženjem ter mrazom. Vse skupaj v veselje otrok in vseh drugih.

NevMa

Padla so – drevesa...

Kako lahko nam je napoti nekaj, kar le vztraja in sameva ob poti. Ob samotni poti, ob cesti, ki se z novim ovinkom vije mimo dolnjelogaškega pokopališča, ob cesti, ki nosi ime "Notranjska". Naši, torej. Republiški, državni in s tem tudi logaški, domači. In tam, kjer je danes novo oblikovani ovinek, so stala tri drevesa. Mislim vsaj, da so bila tri. Tako zgledno so stala tam, da jih enostavno nisem opazil, ko so tam bila.

Ni jih več.

Tudi če bi ne bilo več enega samega drevesa zato, da je tam lahko nastal ovinek, ali iz kakega drugega razloga, smo spet dokazali, kako cenimo naravo in kako z lahkoto posekamo drevo, ki je tam kljubovalo najmanj 50 let poplavam (se jih še spomnite, Logatčani?), pluzenju in soljenju nešteti zim in morda, ne vem, tudi služilo kot opora dekletu, ko je sprejela fantovski ponujeni poljub.

Republiška cesta skozi Logatec. Državna. Žalostno. Zelo. Padlo je drevo, kar tako; bilo je nekemu v napoto. Motilo ali motila so nekakšen načrt, urejevanje okolice? Morda so bila bolna drevesa? Neozdravljivo? Zdaj je tam "čisto", pogled seže v daljavo, v tisto čudovito alpsko poskočnico gorenjskih hiš, ki so po okusu »odgovornih« brez okusa pred leti pristale na polju, ob potoku, in kjer si nasproti njih zdaj stoje tesno drug nasproti drugega bloki novega logaškega metropolisa, da si bodo bodoči prebivalci lahko gledali v krožnik iz enega stanovanja v drugega in preštevali rezance v goveji juhi. In da bi se, Bog ne daj, kdo spomnil in tam posadil kako drevo! Ah, saj res, morda pa so drevesa ob Notranjski cesti motila ptice, ki so, nebodijih treba, onesnaževale bankino državne ceste skozi Spodnjo Fovšijo, kot jo je tako preklemsko upravičeno poimenovala bradata regratova vest logaška!

Da, tako se Logatec posodablja, postaja Mesto. Kjer z betonom in opeko zakrivamo zelenje in ne nasprotno. Kjer se sredi mesta »tuširamo« v kvadratasti zeleni kabini za potrošniške potrebe (zato je moral "pasti" tudi edini park sredi Logatca, da o klopici niti ne govorimo) in kjer padajo drevesa celo tam, kjer se v tišini spominjamo tistih, ki počivajo – menda zdaj res – v miru. Ne razumem, kako je prav te motil šum vetra v vejevju padlih dreves.

Moti me, da Logatec postaja poamerikanjeno mesto, kjer leži nasproti pokopališča zmečkana pločevinka coca cole namesto izgubljenega robčka dekleta, ki se je naslonilo na drevo, ko je sprejelo zeleni poljub.

Kras

Cesta te vodi od doma in domov

Zadnjega januarja je v telovadnici POŠ Vrh Svetih Treh Kraljev modroval zbor vaščanov. Predsednik KS Vrh Svetih Treh Kraljev Rafael Krvina je po uvodnem pozdravnem nagovoru orisal vzdrževanje cest v preteklem letu (kar je bila tudi osrednja tema večera). Nato je besedo predal županu Janezu Nagodetu, ki je podrobneje pojasnil namen dopolnilnega predloga k odloku o kategorizaciji občinskih cest v Občini Logatec in razjasnil nekaj dvoumnih pojmov v zvezi s to problematiko. Za njim je nekaj besed o odloku in pravilniku o vzdrževanju dodal še domačin Gvidon Bokal, ki sicer na občinskem oddelku za premoženjsko pravne zadeve bdi nad komunalno infrastrukturo.

Predsednik KS je še navedel »trase«, ki jih na tem območju vzdržuje Občina Logatec in prepustil besedo vaščanom. Slišati je bilo kar nekaj pobud in predlogov, vmes pa tudi kako pikro. Temo je predsednik zaključil z obljubo, da bo KS pripravila teren in poiskala nekategorizirane ceste, ki bi jih lahko uvrstili med javne – v pogovoru in soglasju z lastniki, seveda.

Pod točko »razno« je predsednik opozoril na vpis šolarjev v podružnično šolo. Nekaj več je o tem povedala vodja POŠ Vrh Mihaela Gostiša. Slišali smo še poročilo o investicijah KS v letu 2006 in precej vprašanj v zvezi z vzdrževanjem cest. Vaščani so se bolj ali manj zadovoljni vračali domov po takih in drugačnih cestah in poteh.

Ko bi tisti, ki odločajo o denarnih dotacijah vedeli (ali celo bolje rečeno, videli), kje so ti ljudje doma, bi jim gotovo primaknili kak tolar več. Ljudje v teh zaselkih pa so nekako vajeni svoje samote (ne le v oddaljenosti do središč, ampak tudi oddaljenosti od denarnih žakljev). A pametni gospodarji bodo že kako našli dobro rešitev

MG

Opravičilo

Po nerodnosti ni bilo objavljeno ime Janeza Gostiša, avtorja intervjuja z družino Mezgovih »Človek je ustvarjen za srečo« v decembrski številki Logaških novic. Tako se avtorju opravičujemo za neljubi spodrsrljaj.

Uredništvo

Gospodarske diagonale

Petdesetletje Gasilske zveze

S svečano proslavo v veliki dvorani Narodnega doma počastili 50-letnico ustanovitve Gasilske zveze Logatec

Slovesnosti so se 10. decembra lani poleg predstavnikov vseh osmih gasilskih društev iz logaške občine udeležili predsednik GZS Tone Koren, poslanec Stanislav Brenčič, poveljnik Notranjske regije Franc Žibert, logaški župan Janez Nagode, gostje iz gasilskih zvez Cerknica, Loška dolina, Škofja Loka in Vrhnika ter še nekateri živeči ustanovni člani GZ Logatec, nekdanji funkcionarji in številni občani.

Na odru so se zvrstili govorniki vse od predsednice GZ Logatec Marinke Cempre Turk, ki je posebej poudarila skrb Gasilske zveze za načrtno vzgojo in izobraževanje, za ustrezno gasilsko tehniko in preventivo, dalje zastopstvo interesov gasilstva ter krepitev temeljev za delovanje gasilstva. O pomenu gasilstva

so ob pomembnem jubileju spregovorili še logaški župan, predsednik GZS in poveljnik Notranjske gasilske regije.

Marinka Dodič, ki je prijetno in lahkotno povezovala program, je predstavila tudi kroniko o petdesetletnem delovanju GZ Logatec. Iz kronike izhaja, da je bil ustanovni občni zbor sklican 31. julija 1955 v dolnjelogaškem gasilskem domu na pobudo zastopnikov društva logaškega sektorja; zbor sta vodila predsedujoči Jože Albreht in kot tajnik Ivan Černe. V organe zveze so tedaj izvolili 16 gasilcev in gasilk. Prvemu upravnemu odboru je predsedoval Milan Urbas, poveljnik je postal Jože Albreht, tajnik Ivan Černe, blagajničarka Tatjana Leskovec; v odboru pa so sodelovali še Josip Istenič, Anton Rus, Jože Šemrov, Zinka Loštrek,

Ivan Židanek, Drago Burnik in Marica Gabrovšek. V nadzorni odbor pa so izvolili Vinka Čepona, Dominika Vavkna, Antona Štolca, Franca Brusa in Karola Šinkovca.

Na slovesnosti so podelili spominske plakete za uspešno delo in razvoj gasilstva vsem PGD v občini ter Gasilskim zvezam iz Cerknice, Loške doline in z Vrhnik, posebej pa še Viktorju Kermavnarju za predsedovanje GZ Logatec od 1965 do 1988 in Francu Jesenovcu za predsedovanje od 1988 do 1998. GZS pa je ob jubileju podelila logaški zvezi odlikovanje I. stopnje, GZ Logatec pa je logaški občini podelila spominsko plaketo za uspešno sodelovanje v petdesetletnem obdobju. Predsednici logaške GZ pa sta podelila plaketo predsednik GZS in župan občine Logatec.

V kulturnem programu so nastopili Moški pevski zbor iz Hotedršice z zborovodjem Matijem Logarjem in citrarke iz logaške Glasbene šole Klara Nagode, Estera in Barbara Zupančič. – V Prešernovi dvorani je nato prijateljsko srečanje nazdravilo lepemu in pomembnemu jubileju.

France Brus

Pozdrav državni himni.

Foto: J. Turk

Gasilci na težki preizkušnji

Eno od dveh skupnih gasilskih vaj pod okriljem logaške Gasilske zveze smo letos organizirali gasilci Prostovoljnega gasilskega društva Vrh Sv. Treh Kraljev. Krajevna skupnost Vrh ima enakomerno razpršena stanovanjska in gospodarska poslopja na 860 hektarjih. Ob požaru se morajo gasilci spopasti predvsem s težkim dostopom do požara in s pomanjkanjem požarne vode. Večina domačij z našega območja se oskrbuje s pitno vodo iz hitro usihajočih studencev. Kljub temu da so vaščani odšteli veliko svojega denarja in se spoprijeli z mnogimi deli pri izdelavi svojih zajetij in rezervoarjev, je oskrba s pitno in požarno vodo zelo slaba. Še poslabša pa se v sušnih obdobjih, ko je nevarnosti za požare še več (strela, samovžig sena, požari v naravi). Lokalna skupnost že dalj časa išče rešitve za omenjene težave.

Analiza meddruštvene gasilske vaje.

Vaja je soboto, 20. oktobra, popoldne potekala na težje dostopni kmetiji Jelovčanovih na Hlevišah, dokaj stran od požarne vode. Na vaji so sodelovala prostovoljna gasilska društva in enote iz Rovt, s Petkovca, Medvedjega Brda, iz Račeve in z Vrha Sv. Treh Kraljev – vsega 51 gasilcev. Vodja intervencije, poveljnik domačega društva Simon Novak, je alarmiranje društev izvedel ob pomoči Centra za obveščanje v Ljubljani. Domača skupina gasilcev, ki je prva dospela na mesto intervencije, je za gašenje uporabila vodo iz hišnega rezervoarja. Gasilci iz Rovt so cisterno v svojem vozilu GVC24/50 napajali iz hidranta pred hišo. Ostala sodelujoča društva so na težavnem terenu začela sestavljati verižni vod iz oddaljenega potoka. Dolžina verige je bila 500 metrov z višinsko razliko 95 metrov. Kar veliko truda in zagnanosti gasilcev je bilo treba, da je voda končno pritekla po hribu navzgor.

Vajo so si ogledali predstavniki Gasilske zveze Logatec in župan Janez Nagode. Po naporni vaji se je prilegla skromna pogostitev, ki so jo pripravili gostoljubni domačini in gasilke domačega društva.

Marko Ž.

Od razstave do premišljanj o površinskih vodah

**Fotografske upodobitve »Moja dežela Slovenija«
– Predavanje »O evropski vodni direktivi«**

Petek, 16. decembra, je bila v »Vaški galeriji in muzeju« v Lazah odprta fotografska razstava »Moja dežela Slovenija«. Avtorstvo razstave pripada skupini 7 X 7, ki jo sestavlja sedem profesionalnih snemalcev RTV Slovenije: Mišo Čadež, Vlado Druškovič, Stojan Femec, Žiga Koritnik, Andrej Lupinc, Boris Poropat, Ubald Trnkoczy in Aleš Živec. Na terenskih snemanjih se jim je utrnila misel, da bi zaradi lastnega užitka kako podobno naše dežele posneli s fotoaparatom.

O razstavi je v galeriji Nataše Prestor, ki je razstavo tudi organizirala, spregovoril umetnostni zgodovinar dr. Mirko Juteršek. Razstava je bila na ogled do 19. januarja letos.

Po odprtju razstave je bilo krajše predavanje »O Evropski vodni direktivi in površinskih vodah«. Predaval je Aleš Bizjak z Inštituta za vodo Republike Slovenije. Postregel je s statističnimi podatki ter s primerjavo površinskih voda pri nas in, npr., v Nemčiji, tudi s stopnjo posega v vodne tokove. Prikazal je, kaj določa »evropska direktiva« in s kakšnimi problemi se bodo morali ubadati naši strokovnjaki, da bodo ohranili čim več naravnih tokov. Kjer pa je bil poseg človeka nujen (poplave, melioracije), pa to naj ne vpliva preveč na ekosistem, tam naj bo ravnotežje med naravnim in urbanističnim.

Ob koncu predavanja sta gostitelj Nataša in Joerg Prestor postregla z »ocvirkovco« iz domače krušne peči ter z dobro kapljico, da je beseda lažje stekla o umetnosti, okolju ter o megalomanskem posegu (o katerem se že nekaj časa šušlja po Notranjskem) v Notranjski kras, o velikih denarjih in evropskem poslancu, ki naj bi lobiral za ta projekt. Prav bi bilo, da bi v Logaških novicah o tem spregovoril naš župan ali pa nekdo, ki zadevo dobro pozna in jo razume, ne pa, da o tem govorimo in pišemo laiki, ki niti ne vemo, a gre res samo za muzej krasoslovja (za katerega ne vem, zakaj bi moral biti ravno v srcu narave) ali bolj za nekakšen mini jarmarski disneyland...

Čisto ob koncu pa je Nataša Prestor za 20. januarja napovedala predstavitev knjige »Trpeli so naši gozdovi«, ki jo je napisal Franc Perko.

Gvido Komar

Za životvornost mladih

V Logatcu oblikovan odbor za izgradnjo mladinskega Doma na Griču – predsednik Marko Pogorevc

Že celo desetletje je minilo, kar je denacionalizacija nekdanji Prosvetni dom na Griču v Dolenjem Logatcu vrnila cerkvenemu občestvu, ki se je bilo odločilo, da bo prenovljeno stavbo namenilo mladinski životvornosti.

Marko Pogorevc
predseduje odboru za
izgradnjo Doma na Griču.

In 18. januarja letos se je v dolenjelogaškem župnišču sestala skupina ljudi, ki naj bi pripravila, zastavila in izpeljala vse potrebno za prenovu. Vendar staro poslopje na Griču je tolikanj obdelal zob časa, da vse kaže na potrebo po novi postavitvi. V odbor za izgradnjo novega mladinskega doma so bili imenovani Marko Pogorevc za predsednika, za podpredsednika Vladislav Puc, ki bo z odbornikoma Slavkom Trevnom in Janom Mihevcem skrbel za finance, Janez Jerina, ki bo z odbornikoma Pavlom Mihevcem in Janijem Jerinom skrbel za investicijski program in

projektno realizacijo, Nevenka Malavašič za tajnico in arhivarko, Janez Trček, ki bo povezoval delo odbora z interesi mladih in skavtov, Srečko Nagode, ki bo povezoval delo odbora z župnijskim gospodarskim odborom, Janez Kompare, domači župnik, ki bo skrbel za povezovalna razmerja in Marcel Štefančič, ki mu je zaupano informiranje javnosti o delu tega gradbenega odbora.

Svoje delo je moral odbor takoj umestiti med skupna prizadevanja za uskladitev občinskega lokacijskega načrta, ki zajema tudi prostor za širitev zdravstvenega doma, parkirnih površin, cerkve, za prestavitev kozolca izpred Doma Marije in Marte, za nadomestno gradnjo tega kozolca in za novo gradnjo Doma na Griču. Glede na to, da je že v pripravi idejni projekt, ki naj bi s kletjo in mansardo vred imel petero etaž za raznolike kulturne, socialne, vzgojne, duhovne in družabnostne vsebine, ga bo treba čimprej javno razgrniti, pripraviti glavni projekt, pridobiti gradbeno dovoljenje z vsemi potrebnimi soglasji. Skratka, vsi papirji, listine, dokumenti in dovoljenja naj bi bili nared do junija letos, ko bi se s posebnim projektom opravila rušitvena dela.

»In potem naprej – s primernim dejavnostnim duhom in zanosom,« kot pravi predsednik odbora Marko Pogorevc.

V nadaljnjem prispevku bomo med drugim predstavili zlasti natančnejšo vsebinsko podobo Doma na Griču.

mAš

Marljive podeželanke

Podeželske žene na Rovtarskem so se 14. januarja letos zbrale na občnem zboru svojega društva. Srečanja se je udeležilo čez trideset članic in po dve predstavnici sosednjih društev, Logatca in Žirov.

Občni zbor se je začel s kulturnim programom. S petjem in igranjem so nam srca ogrele nadobudne hčerke naših članic. Posebej pa sta nas navdušili mladi članici društva z aktualnim skečem, ki ga je napisala Stana Kosmač z Vrsnika (Mateji idrijsko narečje ni delalo prav nobenih težav, Venka pa se je izkazala kot prava dama). Nato je predsednica društva Zinka Bolčina poročala o delu društva v preteklem letu in predstavila program dela za leto 2006, ko bodo svojo prizadevnost zaznamovale s pomembnimi dejavnostmi.

Tako so že 26. januarja organizirale v gospodinjski učilnici OŠ Rovte kuharski tečaj na temo praznične jedi; tečaj je vodil kuharski mojster Robert Merzel. V februarju ali marcu si želijo ogledati kako gledališko predstavo. Še v zimskih mesecih bodo poskrbele za rekreacijo (poleg že organizirane tedenske vadbe) s kopanjem v enem od slovenskih termalnih zdravilišč. Želijo si tudi ponovitve predavanja o prvi pomoči pri nesrečah na kmetijah in v gospodinjstvu (lani je bilo zaradi slabega vremena slabše obiskano). V marcu bodo sodelovale na Gregorjevem sejmu, v aprilu ali maju se bodo skupaj z

Dobra hrana z razstave na stičišču treh dežel.

društvom iz Logatca podale na strokovno ekskurzijo.

Poleg naštetega bo med letom gotovo še veliko drugih aktivnosti, pri katerih so kmečke in podeželske žene z rovtarskega konca vedno pripravljene sodelovati. – V svoji družbi si želijo novih članic, predvsem mladih. Zelo pa cenijo tudi zvestobo društvu, in v zahvalo za dolgoletno sodelovanje so na tem srečanju starejšim, zaslužnim članicam podarile skromna, a pristrčna darila.

Mojca Dolenc

Pripravljeni na zimo in sneg

Letošnja zima ni skoparila s snegom, nasula ga je dovolj in še več. »Komunalci« so se brž lotili pluzenja in posipavanja, da so bile ceste s parkirišči dokaj hitro počiščene. Lepo je opravila delo tudi celotna petnajsterica pogodbenikov, ki so poskrbeli za pluzenje in posipavanje vaških poti in cest vse do občinskega središča. Tako so lahko občani brez posebnih težav hodili v službo in po drugih opravkih.

S parkirišče so sicer sneg zrinili le na kupe. Žal, zaradi prevelikih stroškov snega s parkirišče niso odvažali.

Parkirišče pred zdravstvenim domom.

Besedilo in foto:
France Brus

Dostojno in slovesno

Na hladen in snežen Štefanov večer smo ljudje od blizu in daleč do zadnjega sedeža napolnili dvorano v Rovtah, da bi hkrati počastili kar tri pomembne praznike: božič, dan samostojnosti in novo leto

Ob zvokih himne se je pričela prireditev, ki jo bomo tisti, ki smo se je udeležili, še dolgo pomnili. Mladi so dokazali, da je med njimi veliko nadarjenih glasbenikov, pevcev igralcev, in se tako za kulturno življenje v Rovtah ni bati. Lepo je bilo na odru spet videti mlade, nekoč učence naše šole. Med njimi je bila solistka Marijana Kunc, ki kljub študiju še vedno izpopolnjuje svoje pevsko znanje. Logarjevi pa so tako in tako že stalni gostje in si proslave brez njih kar ne moremo predstavljati. Ne gre prezreti uglašenih pevskih zborov od najmlajših, ki pod vodstvom Mari Loštrek pristrčno otroško zapojejo, pa Alenkinih mladincev tja do najnovejšega Martinovega zbora, ki mlade združuje še tudi potem, ko že zapustijo osnovnošolske klopi. Celo orkester nam je zaigral.

Vrhunec večera pa je bila vsekakor uprizoritev igre Razbojnika v božični noči, ki jo je z učenci devetega razreda pripravila Sabina Govekar, slavistka na naši šoli. Popeljali so nas skozi potovanje Jožefa in Marije na popis v Betlehem vse do najčudovitejšega dogodka božične noči – do Jezusovega rojstva. Ne moremo mimo pohvale prav vsem igralcem, ki so z neverjetno dobro igro očarali vse prisotne.

Dete je rojeno. Foto: M. Bogataj

Veseli nas lahko, da mladi, ki so ravno v najbolj občutljivih letih tako zavzeto sodelujejo, za kar jim veljajo vse čestitke. Poln oder mladih pevcev je obkrožilo jaslice in iz njihovih grl je zazvenela Sveta noč, ki je marsikomu orosila oko. Dvorana je prepevala in bilo je prelepo.

Dostojno in kar se da slovesno smo torej počastili praznike, in mislim, da ne bo zvenelo preveč samovšečno, če rečem, da bi se lahko marsikdo zgledoval po nas.

Metka Bogataj

Umetnik iz »doline tihe«

Ivan Malavašič.

Foto: F. Brus

Na predpraznični torek, 20. decembra, je v Krajevno knjižnico v Rovtah spet prišel na obisk svojevrsten in vsestranski umetnik iz Podlipo Ivan Malavašič. Za začetek srečanja nas je ogrela vesela domača, ki jo je iz svoje frajtonarice izvalil Tone Kogovšek. V ne preveč polni knjižnici se je nato odvijal prijeten večer,

ki ga je spretno vodila naša knjižničarka Ivica.

Namen obiska je bil predstaviti najnovejši Malavašičevi knjigi Ukleti graščak z Ulovke in Prigode Hostarjevega Matevža. Prva sega v leto 1300 in je nekakšna pravljica pripoved, ki je bila sad sanj nekega fanta. Druga pa je pripoved o Hostarjevem Matevžu – sam pisatelj pravi, da je iz več Matevžev sestavil enega z vsemi posebnostmi vaškega človeka, ki brez ženske ni sposoben normalno živeti. Poleg teh ima v tisku še dve knjigi O skritem zakladu in humoristično zgodbo Večni ženin. Vse knjige tudi ilustrira sam.

Kdor se je v zadnjem mesecu sprehodil po rovtarski knjižnici, ni mogel mimo Malavašičevih slik, ki krasijo stene. Malokdo ve, da je bilo slikarstvo celo njegova prva dejavnost. V šoli je imel učiteljico, ki ni bila ravno večja v risanju; ta je opazila, da Ivan zelo lepo riše in tako ji je postal desna likovna roka. Pri vojakih pa je svoje risarsko delo nadaljeval, tako

da je namesto pisem pošiljal lepim dekletom kar slike. Da zna biti Ivan duhovit, pove tudi šala, s katero sprašuje, zakaj slikarji vedno slikajo sončni zahod. Nato odgovarja: ker vzhod po navadi prespijo.

Malavašič je tudi mojster pritrkovanja; napisal je že 257 melodij za pritrkovalce in jih izdal v učbeniku pri Mohorjevi družbi. Še vedno se rad udeleži pritrkovanja daleč po Sloveniji; je tudi mentor mladim, ki jih pa, žal, ta dejavnost dovolj ne pritegne. Glasba ga sprošča tudi ob nedeljskih dopoldnevih, ko še vedno rad sede za cerkvene orgle in pospremi marsikatero slovesnost. Poznajo ga tudi mnogi slovenski narodnozabavni ansambli, saj je napisal že nešteto besedil zanje. Gotovo je najbolj znana tista V dolini tihi, ki opisuje njegovo domačo Podlipo. Je tudi velik prijatelj Ivana Sivca in ceni predvsem odkritost in poštenost pri ljudeh; tak je tudi sam.

Poslovil se je z zanimivo mislijo: sreča prebiva v mladem srcu.

Metka Bogataj

Sredi nevidnih lepot

**V GRC Zapolje nova razstavna galerija –
Hodník**

Sredi lanskega decembra je GRC Zapolje odprl vrata v novo razstavno galerijo, ki jo je zaradi hodniške umestitve poimenoval kar Hodník. Inauguracijo je galerija doživela 18. decembra 2005 s fotografsko razstavo Francija Novaka (rojen v Ljubljani 1966, živi v Cerknici od 1987), fotografa, ki je bil sicer zmagovalac med fotografi z lanskega natečaja Notranjskih novic.

Bori letijo.

Svojo razstavo je poimenoval »Videl sem nevidne lepote«. Nevidne lepote Cerkniškega jezera pa so bile na ogled vse do konca januarja. In v čem je bil čar nevidnih lepot? Preprosto in dokaj zagonetno: slike, realistične in povsem abstraktne upodobitve, so ujete med poleti z jadrlnim zmajem. Za nekatere posnetke je moral mojster poletavati več let, da je ujel v pravem trenutku igro svetlobe in senc, spremenljivost narave tudi v najbolj neobičajni pojavnosti.

Od leta 2002 je pripravil že 11 samostojnih razstav in 3 skupinske; ima pa tudi 3 stalne razstave v Cerknici, v Starem trgu in v Postojni.

MAŠ

Kot bi se sredi zime razprl lokvanjev cvet

Na štefanovo se je dvorana Gasilskega doma na Medvedjem Brdu spet lepo napolnila. Vokalna skupina Rožmarin iz KŠD Trate, sicer organizatorica koncertnega večera, je v goste povabila mlade iz okoliških vasi: Mladinski mešani zbor iz Rovt, ki ga vodi Martin Logar, Otroški zbor župnije Zavratec pod vodstvom Tadeja Lapajnet, domači otroški zbor, ki ga vodita Karmen Kogovšek in Darja Kržišnik. Gostitelj Rožmarin pa je prepeval pod vodstvom Marka Kržišnika.

Koncert božičnih pesmi je dodobra in celo do solz navdušil hvaležno poslušalstvo. Ob koncu sporeda je Magda Kržišnik, predsednica domačega društva, čestitala vsem prisotnim za dan samostojnosti, nakar je prišla na vrsto tudi Prešernova Zdravljica.

Čisto na koncu, ko pa še ni bilo čisto vse končano, pa je petdeseterica mladih pevcev naravnost ganljivo prekrila oder s skladbo Čudovit je ta svet. Prav tu se je pesem razcvela, kot bi se v mrzlem zimskem večeru razprl čudovit lokvanjev cvet. Nakar sta se oder in dvorana zlila v skupno prepevanje Svete noči.

Nepozabno lepo.

Magda Kržišnik

Prelepo glasbeno sporočilo

**Koncert v dvorani logaškega Narodnega doma
na drugo nedeljo v novem letu**

Januarski koncert je bil drugi v okviru glasbenega abonmaja, ki ga prireja Glasbena šola ob sodelovanju JSKD Logatec.

Z Dvořakovim Largom je v začetek koncerta zaigral godalni orkester GŠ pod taktirko profesorice Rudolfine Avšič. Predstavili so še delo slovenskega skladatelja Benjamina Ipavca Serenada za godala in Saint-Saensovega Slona. V zadnji skladbi so se godalnemu orkestru pridružili najmlajši violinisti in skupno zaigrali voščilo We wish you a merry Christmas. Zares simpatičen nastop godalcev so nagradili poslušalci z dolgim aplavzom.

Sledil je simfonični orkester. Že godalci niso imeli kaj dosti prostora na (kar) velikem logaškem odru, za simfonike pa se je bilo že skoraj bati, da ne bi kateri padel z odra. A ga je bilo dovolj (prostora, namreč), da je prednje stopil dirigent Marjan Grdadolnik. Prvi dve skladbi (Edvarda Griega in Petra Iljiča Čajkovskega), ki ju je za simfonični orkester aranžiral skladatelj Stone, sta privabili podobe plesočih pomladnih labodov. Po Fourejevi skladbi Pavane op. 50 pa smo slišali še Holstovega Jupitra. Holstove planete smo sicer lahko že slišali na tem odru iz izvedbi Pihalnega orkestra Logatec. V simfonični izvedbi pa je Jupiter še bolj žarel.

V tretjem delu so se simfonikom pridružili še mladi pevci Otroškega zbora GŠ Logatec, Otroškega in Mladinskega zbora sv. Nikolaja ter Mladinskega zbora OŠ »8 talcev« Logatec. Začeli so s skladbo De profundis italijanskega skladatelja Joisa (ki je bil med poslušalci!), kjer sta imela najtežje delo solista Rebeka Hren in Klemen Šiberl (pa tudi zbor ni imel lahkega dela!). V Kekčevi pesmi je samozavestno »soliral« Ahac Istenič. V znani božični Sveta noč (v priredbi M. Bordona) sta kot solista še enkrat usklajeno zapela Rebeka in Klemen. Zaključna pa je bila lahkotnejša Rothenbergova Z roko v roki v priredbi Marka Fabianija. Za mir, za vse upe sveta – sta kot solistki peli Tina Kosmač in Zala Turk.

Zares prijazno je z besedo utirala pot skozi večer Mateja Perpar. In ob koncu smo mlade glasbenike in njihove mentorje nagradili z aplavzom; razšli pa smo se v večer z željo, da bi mladi še iskali lepote in smisla v kakovostnem muziciranju.

Mihaela

Pojoče Sirene

Prvo nedeljo po novem letu so v farni cerkvi sv. Nikolaja v Logatcu med zadnjo dopoldansko mašo (ob pol enajstih) presenetile Sirene. Pa ne tiste, ki tulijo ob sobotah opoldne. Ne, ne. Sirene – takšno je ime dekliškega pevskega zbora s Homca. Dobrih enajst let že prepevajo pod vodstvom energične Petre Grkman. Izvajajo predvsem ritmično, črnsko-duhovno, popularno pa tudi narodno glasbo. Med sveto mašo so pele predvsem Gačnikove božične pesmi. Večinoma troglasno petje (mestoma intonančno zgolj približno točno) so spremljale orgle.

Po maši so se dekleta zbrala pred oltarjem, v levi kapeli pa klavirist, kitarista in bobnar. Skupno so izvedli dvanajst pesmi. Za ozvočenje je poskrbel Dominik Krt. Tako smo dobro slišali vse solistke, zbor in (morda celo preveč dobro) instrumentaliste. Živahne pesmi so nas dramile iz mrzlega dopoldneva in s ploskanjem smo »pritegnili« predvsem angleškim pesmim. Najbolj pogumni (?) so migali tudi z glavami in telesi.

Po dolgem zadnjem aplavzu so nam glasbeniki dodali še božično o jelenčku Rudolfu, in nasmejani smo jo mahnili domov na toplo.

MG

Poslušalstvo, v popolnosti prevzeto

Česa bi si lahko želeli še več, kot smo lahko slišali na božično-novoletnem koncertu Pihalnega orkestra Logatec na večer pred silvestrovim?– Kaj malo.

Bilo je tako prevzemajoče in – mirno zapišimo – virtuosno in v več pogledih prestižno, da smo se poslušalci preprosto predali glasbi in pozabili na čas. In tega časa ni bilo malo. Dve polni uri in še četrt po vrhu je čas, v katerem se odigra opera v več dejanjih s premori in odmorom vred. Ta večer pa ni bilo nobenega premora – vsaj za dirigenta Marjana Grdadolnika ne. Biti toliko časa zbran za dirigentskim pultom pa je težka naloga za izkušene poklicne dirigente, kaj šele za človeka, ki mu dirigiranje ni poklic. Iskrene čestitke zato najprej dirigentu.

Enake čestitke tudi članom orkestra. Dobršen del jih je igralo ves čas – torej tudi v »Conciertu de Aranjez«, ko so spremljali prvo solistko, gostjo, kitaristko Katjo Porovne – Silič. Vse druge skladbe je orkester namreč igral v polni zasedbi. To pa pomeni, da so godbeniki tako utrjeni, da igrajo dve uri zdržema, kar je zahtevno že za poklicne godbenike, kako šele za ljubiteljske! In med njimi je bila dvanajstera mladih, ki so šele pred nedavnim opravili avdicijo za sprejem v redno članstvo!

Občudovanje pa si zaslužijo tudi številni poslušalci. Reči moremo, da sta bili vsaj obe skladbi z gostujočima solistoma – že omenjeno kitaristko in s pianistom Hinkom Haasom – vse prej kot lahko razumljiva glasba. Že eni od obeh solističnih skladb ni bilo lahko slediti, kaj šele dvema. »Rhapsody in Blue« izpod Gershwinovega peresa je mojstrovina, ki zahteva poleg odličnega pianista še odličnega orkester, če naj ima dojemljivo podobo. Oba solista in orkester so poslušalce v polnosti prevzeli in jih prepričali, da je tudi zahtevni glasbi mogoče slediti, če jo izvajalci znajo približati poslušalcem. In to so poslušalci tudi izrazili z gromkim aplavzom po obeh odigranih solističnih skladbah.

Še eno značilnost je imel ta koncert: razen v prvi in zadnji skladbi ter v spletu božičnih skladb so prevladujoči deleži imeli solisti: sopranistka Rebeka Hren v Grdadolnikovi skladbi Ave Maria (avtor jo je posvetil spominu na pokojno mater), Ajda Pupis in Rok Škrli v Adamičevi Gas do daske, tenorist Janez Gostiša v Štuclovi Moja dežela, Neli Horzelberg v Vodopivčevi Kekčevi pesmi, ki jo je poleg orkestra spremljal še združeni otroški zbor sv.

Med solisti tudi Janez Gostiša.

Foto: D. Malavašič

Nikolaja in Glasbene šole Logatec, Simon Brandt v božičnem voščilu, med dodatki h koncertu pa Vid in Lev Pupis v Adamičevi »Koktel« ter Rebeka in Janez v Zaigraj, muzikant. Pa še to: koncertni mojster logaškega pihalnega orkestra Vid Pupis je v tej sezoni postal tudi dirigent postojnskega pihalnega orkestra.

Pred zadnjo skladbo napovedanega sporeda je iskrivi povezovalc koncertnega dogajanja Jure Sešek povabil k besedi logaškega župana in pokrovitelja koncerta Janeza Nagodeta. Prisrčnemu voščilu je sledila zdravica s šampanjcem v kockah (namreč, bil je tako zelo ohlajen).

Vsem dodatkom je sledil še finale s Koračnico Radetzky, ki jo po vzoru dunajskih filharmonikov orkester že kar tradicionalno odigra kot zadnjega med dodatki. In tako so imeli navdušeni poslušalci tudi tokrat priložnost ploskati pod taktirko dirigenta in se zlit z orkestrom v eno samo glasbeno telo.

Delavno in uspešno tudi letos!

Janez Gostiša

Logaški in vrhniški pevci se pa še kar združujejo

Mlada jesen - z logaškimi in vrhniškimi pevci.

Iz tega druženja velja najprej omeniti koncert »Mlada jesen«, na katerem je Pevsko društvo Logatec 25. novembra prepevalo v prostorih Glasbene šole na Vrhniki s pevci Mešanega zbora Ivan Cankar z Vrhnike pod vodstvom zborovodje Lovra Groma in z gosti tamkajšnje Glasbene šole. Program lepo obiskane prireditve je prijetno povezovala Mirjam Suhadolnik.

Na dan Prešernovega rojstva je logaško Pevsko društvo pripravilo letni koncert, na katerega je v goste povabilo Logaški oktet, ki ga tudi vodi Lovro Grom.

Gostje so zapeli tri uglasbitve Prešernovih pesmi: Zdravljico Ubalda Vrabca, Strunam Kamila Maška in Kam Josipa Kocijančiča. Gostitelji pa so zapeli Signore delle Cime B.de Marzija, Že padajo listi Sama Vremšaka, An Irish Blessing T. Moora, Oj Planine Jakoba Aljaža, narodno Škrjanček poje, V Korotan Stanka Premrla, Orkester Emila Cossetta, narodno Tam, kjer teče bistra Zila, Vse je tiho... Pod jasnim nebom Rada Simonitija in po navdušenem ploskanju številnih poslušalcev še Foersterjevega Pevca.

Med koncertom, katerega spored je povezovala Anja Sedej, je Janez Podjed recitiral Prešernove pesmi.

Marinka Petkovšek

Božič po božiču

Čprav je blišč božičnih in novoletnih praznikov nekako izzvenel, smo se pevke Seksteta Adoramus odločile, da božično pesem ponesejo med starejše in (mnogokrat) osamljene ljudi. V Domu starejših Logatec (kjer dela ena od pevk) smo v četrtek, 19. januarja, pripravile krajši božični koncert. Med božičnimi pesmimi je z odlomki pesmi in ljudskih zgodb, vezla praznično nit Karin Justin.

Po končanem koncertu smo skupaj najprej zapeli Sveto noč. Na željo nekaterih pa smo dodale še koroško ljudsko. Nasmehi na obrazih so kazali, da je bilo to popoldne drugačno in lepo. Me pa smo obljubile, da ob letu spet pridemo.

M.

Mama je umrla dvakrat

Gledališka skupina z Vrha Svetih Treh Kraljev je z uspešno uprizoritvijo Möderndorferjeve komedije pod vodstvom Francija Jereba pozdravila svoj 30-letni jubilej

Naš režiser Franci Jereb se je po dopustih intenzivno lotil novih priprav, da igra na Vrhu ne bi slučajno zamrla. Tako je prepričal naše igralske talente, da bi poleg učenja za šolo malce poškili tudi v scenarij nove igre. Z veseljem so pristopili na pomoč tudi tehniki, ki skrbijo, da je na odru vse lepo in prav. In vaje so se lahko začele. Ekipe je vedno bolj napredovala. Ob trdem delu nikoli ni manjkalo izvirnih utrinkov in idej, ki so gledališnike do konca nasmejale. Res pa je tudi, da je resnost na čase tudi malo popustila in Franci se je držal za glavo, saj mu je včasih že zmanjkovalo besed, s katerimi bi skupino ukrotil. Občasno je svoj vpliv pokazala tudi luna. Nato pa je le napočil čas, ko se je režiser odločil, da bo ekipo poslal na oder. Mimo so bile vaje, mimo je bila generalka, in 7. januarja je prišla na vrsto premiera.

Pripravljenost in dovršenost sta bila na višku, le še korak na oder, in prve besede so prebile led. Trema je naredila svoje in – enkrat za spremembo – inspicientu ni bilo treba tehati za igralci, da bi še pravočasno vstopali v dogajanje pod lučmi. Nabito polna vrhovska dvorana je pokala od smeha, in trema je popustila. Šepetalki sta v polni pripravljenosti pomagali, kjer se je kaj zataknilo. In predstava se je odlično izpeljala. Na koncu le pomežik, nasmeh in bučen aplavz.

Tako se je neprekinjeno udeležila 30. sezona Kulturnega društva Vrh. Obletnici je uspešno pritrdila črna komedija dramatika Vinka Möderndorferja »Mama je umrla dvakrat«. Vse dogajanje se vrti okoli Amalije, matere dveh otrok z družino. »Stara« umre in na razglasitev oporoke

pride njena sestra, noseča hči z možem in z njima prav tako noseča bejbisister, ter sin z ženo. V sobi s krsto jih sprejema medicinski brat Vili. Vsi pokojničini najbližji so hinavsko objokovali njeno smrt, naposled pa so se nehali pretvarjati in so ob pokojnici razkrili pravo mišljenje o njej. Sredi prepira

se je mama »prebudila« ter oznanila poroko z Vilijem...

Vrhovski gledališčniki z uspešno komedijo pridno gostujejo. Jubilejno sezono pa bodo sklenili s poletno igro na prostem.

Anita Petrovič

Božičkove radosti med razigranimi mažoretami

Twirling klub logaških mažoret ne pozna počitka. Po odlični organizaciji mednarodnega tekmovanja v Logatcu, uspešnih nastopih v Italiji in drugod ter v televizijskih oddajah so se dekleta predstavila Logatčanom še v božično novoletni izdaji.

Sredi decembra so dekleta pripravila pristrčno plesno pravljico snežink, božičkov, snežakov, obenem pa predstavila plesne točke, s katerimi so v letu 2005 dosegla žlahtna priznanja.

Prireditev, ki jo je povezovala Nives Varga, in v kateri so nastopali tido

Mažorete ob Slapovih.

Foto: D. Malavašič

Slapovi, se je zaključila s presenečenjem za nastopajoče in za obiskovalce, ki so do zadnjega kotička napolnili veliko dvorano Narodnega doma. Na oder je namreč v spremstvu sneženih mož prišel pravi Božiček, ki je s svojim voščilom razveselil prav vse.

NevMa

Gone with the Wind

Že večkrat so me zmotili naslovi izvajanih skladb na koncertnih listih, ki so prepisani iz notnih partitur različnih založnikov v različnih jezikih. Ne vem, zakaj so potrebni naslovi, v katerih se pojavljajo po tuje zapisane besede: **ouverture, rapsody, concierto, marsch**, ko imamo vendar udomačene uverture, rapsodije, koncerte, koračnice. Saj ni nič imenitnejše, če kdo igra »Guillaume Tell, Overture«, kot če bi igral »Uverturo (k operi) Viljem Tell«, ka-li? Je mar smiselno, da na istem koncertnem listu pišemo, da neko skladbo poje sopran(istka), drugo pa nekakšen **vokal**? Če že po obsegu ne moremo določiti, kaj naj bi ta pevec bil tenor(ist) ali bas(ist)... preprosto napišimo, da *poje* ta in ta pevec.

Menda hodimo na **Dunaj**, ne v Wien, plešemo **dunajski valček**, ne Wiener Waltzer in jemo **dunajski zrezek**, ne jemo Wiener Schnitzel... Kjer je mogoče in kjer so naslovi že uveljavljeno prevedeni, uporabimo vendar slovenske zapise. Ne bodo na škodo ne skladbam ne izvajalcem! K slovenskemu naslovu pa pripišimo še izvirnega, če želimo poslušalce nanj posebej opozoriti. Primerjajmo: večina Slovencev je vsaj slišala, denimo, za film »V vrtincu«, prepričan pa sem, da jih občutno manj pozna izvirni naslov, ki je napisan v naslovu nad temi vrsticami.

Bodimo veseli, da moremo in smemo stvari poimenovati tudi po slovensko – tega so se naši predniki radostili – in se torej tega nikar ne sramujmo! Zato sem tudi zapisal ta obrobni preblisk.

Janez Gostiša

Koncert za bogastvo v pogumnih ljudeh

»Obstaja čudovit, skrivnosten zakon narave, da tri reči,

po katerih v življenju najbolj hrepenimo: sreča, svoboda in duševni mir –

vedno pridobimo tako, da jih podarimo drugemu.«

Na praznik sv. Štefana v letu 2005 je v cerkvi sv. Nikolaja potekal dobrodelni koncert pod geslom 'Odprimo mu srce'. Lepo geslo, ki bi gotovo zaslužilo več pozornosti in darežljivosti v bolj organizirani akciji, ki je potekala za misijonski center Cacuo. Zaradi razmer v Angoli je bil koncert, namenjen zbiranju pomoči za misijonsko šolo, v kateri je 1.500 otrok, poln pa je tudi misijonski vrtec. Načrtujejo pa širitev in izboljšanje šolskih prostorov, saj imajo veliko učencev, ki hodijo k pouku v povsem neprimerne prostore. Vse pa je odvisno od darovanih sredstev.

Življenje v Angoli je z diapozitivi prikazal Janez Kozinc, ki bo z letošnjo skupino prostovoljk ponovno odšel v Angolo. Z njimi bo odšla za krajši čas tudi članica Adoramusa Magda Mihevc, ki je s skupino tudi pripravila letošnje srečanje.

V programu koncerta so bile predvsem božične pesmi, ki so v polni cerkvi izzvenele resnično praznično. Na dobrodelnem koncertu je nastopil sekstet Adoramus pod umetniškim vodstvom Mihale Gostiša, kvintet klarinetov Glasbene šole Logatec iz razreda Marjana Grdadolnika in vokalna skupina Slavina. Skupina 13 pevcev je začela prepevati v lanskem sezoni. Pevci se preizkušajo v različnih glasbenih zvrsteh, najraje pa posežejo po slovenski narodni in umetni pesmi. Pevske izkušnje so pridobivali v Moškem pevskem zboru Slavina. Umetniški vodja skupine je Janez Gostiša, korepetitorica pa Katja Smrdelj Zafret.

Angolski otroci imajo radi življenje in se kljub bogastvu, ki ga ima ta država, borijo za preživetje. Angolski pregovor pravi: 'Neizmerno bogastvo Angole ni v nafti, diamantih in lesu, temveč v njenih pogumnih ljudeh.' Upajmo, da jim bodo dobrodelni koncerti vsaj nekoliko omilili tegobe življenja.

Albin Čuk

Eno pesem peti – očitno vsem naglas

Jurij Vodovnik

V Skomarju, kar dokaj zasneženi in najvišje ležeči vasi na Slovenskem, kjer je domoval in pesnil znameniti pohorski ljudski pesnik, zabavljač Jurij Vodovnik (1791-1858), je 17. decembra ustvarjalna beseda logaških Zelenih oblakov napolnila Skomarsko hišo. V starožitno urejeni hiši, ki sega prek 200 let, so se pesmi, aforizmi in proza logaškega literarnega društva – Branka Novak, Ane Balantič, Barbare Bezek Rot, Francke Čuk, Tilke Jerič, Lili Kaučič, Marcela Štefančiča, Nade Kržan in Vande Lavrič – dotipale prav slehernega srca. Besedno prejo je spremljalo Kosmato srce, impresivni instrumentalni trio – Bojan, Vinko in Vid – , ki bi mu tudi zaradi pripadnosti Zelenim oblakom, priličilo ime – Zeleno srce, saj mnogo bolj kot kosmato učinkuje sveže, pomlajajoče, iščeče samoniklih glasbenih izrazov...

Zeleni oblaki v Skomarski hiši.

Branka Novak, ki daje društvu pravi pravcati srčni utrip, je z nje značilno tankočutnostjo pospremila branje in bralce med vnete poslušalce. O sebi, kajpak, Branka nerada govori, pa smemo mirne duše napisati, da brez njene lucidne inventivnosti, ki je polna sijajnih idej, bi literarno društvo težko razpiralo možnosti med odmevnostjo in neodmevnostjo ubesedovanih iskanj.

To pot so besede Zelenih oblakov odmevale v dušah srčno prijaznih Skomarjanov, ki niso prikrivali ne navdušenja ne bogate domače gostoljubnosti. In Skomarska hiša se je ob koncu razživela v radoživo in dobrotljivo družabnost; razigrani zvoki Kosmatega srca so odmevali med vedrim prijateljstvom pod 200-letnim tramovjem.

Artemis

Pojemo v novo leto

Trije pevski zbori, recitatorji in prijazno vzdušje so utrkni s prireditve, ki so jo v decembrskih predprazničnih dneh pripravili učenci in učence z učitelji osnovne šole »8 talcev«. Najprej so novemu letu v čast zapeli najmlajši: pevci in pevke prvega razreda Pevske pripravljavnice pod vodstvom Marinke Istenič. Nato so po dveh recitacijah zapeli malo starejši pevci Otroškega pevskega zbora z zborovodkinjo Martino Leskovec. Nazadnje pa so se predstavile še pevke Mladinskega zbora, ki ga vodi Tanja Žagar. S svojim nastopom so presenetile in navdušile številno občinstvo, ki se je tistega decembrskega popoldneva zbralo v jedilnici šole.

Veselje nad uspehom prireditve in nastopom vseh treh zborov pa so sijali tudi v obrazovodstva šole.

NevMa

Žarek med novimi prijatelji

Srečanje bralnega krožka Žarek s Čitalnico v Ajdovščini in s pesnikom in pisateljem Bojanom Bizjakom

Zdaj že nekoliko odmaknjenega lanskega oktobrskega popoldneva smo se preko jesensko obarvane Hrušice odpravili v Ajdovščino, kamor so nas povabili člani bralnega krožka iz tamkajšnje knjižnice. Srečanje je organizirala naša nekdanja mentorica Alenka Furlan, ki zdaj sodeluje v tamkajšnjem na novo ustanovljenem bralnem krožku Čitalnica. V prijetnem okolju Lavričeve knjižnice smo se hitro spoprijateljili.

Najprej smo jim predstavili nekaj logaških avtorjev. Prebirali smo pesmi Anice Perpar, Bojane Levinger, Franca Lokarja in nekaj pesmi različnih avtorjev iz zbornika Čas besed v oblak ujet ter odlomek iz knjige Marka Frelaha Lanišče. Ajdovci so nam prebrali odlomke iz del Franca Černigoja, Narteja Velikonja, Ane Praček Krasna, Stanka Vuka, Alojza Rebule, Bože Rustja in Bojana Bizjaka. V sproščenem družabnem vzdušju so nas gostitelji presenetili s pečenim kostanjem, grozdem in domačimi slaščicami. Podarili smo jim tudi knjigo Čas besed v oblake ujet, oni pa nam knjigo Bojana Bizjaka Besedovanja. Dogovorili smo se še za naslednje srečanje spomladi pri nas v Logatcu. Po prisrčnem slovesu smo se kar težko čez Goro (kot pravijo Ajdovci pogorju med robom Trnovskega gozda in Nanosom) vračali domov.

Še pod vtisom srečanja v Ajdovščini smo se odločili, da bomo na našem naslednjem sestanku obravnavali knjigo kratke proze Besedovanja, nam do tedaj neznanega ajdovskega pisatelja Bojana Bizjaka. Posebej smo se razveselili, ko je Alenka povabila pisatelja, da je prišel na naše srečanje 23. novembra v slaščičarni Kljukec. Začetno zadrego smo ob pomoči prijaznega pisatelja hitro premagali in začelo se je prijetno besedovanje z njim. Pogovarjali smo se o njegovi kratki prozi in pesmih iz dveh njegovih pesniških zbirk, ki smo ju tudi prebrali. Pripovedoval nam je o svojem življenju, ki ni bilo lahko, saj je skoraj slep. Vendar je poln volje do življenja in dela. Njegov jezik je živahen in iskrih tako v knjigi kot v pogovoru. Odlikuje ga bogat besedni zaklad, nove besede in besedne zveze, ki poudarjajo polnost njegovega izvirnega umetniškega izražanja. Tudi motivika je zanimiva. Opisuje predvsem življenje nesrečnih preprostih ljudi in posebnežev. Pogovor z njim se je sproščeno razvnel do take mere, da smo pozabili na čas... Čutili smo, da so se med nami in pisateljem spletle prijateljske vezi. In ker je ob koncu v zraku ostalo še toliko

nedorečenega, nam je pisatelj obljubil, da bo rad še prišel med nas, ko ga bomo povabili.

Med tem pa nam je poslal nekaj svoje še neobjavljene kratke proze.

Lili Kaučič

Knjižnica ponovno tudi za razstavne možnosti

Od sredine lanskega decembra odpira Knjižnica Logatec svoje prostore tudi za potrebe likovnih razstav. Prvi je postavil na ogled svoje male plastike Franc Godina.

Krpian in njegova kobilica.

Foto: G. Komar

V pritličju se je ponujala bolj »moška« razstava, saj je tam prevladoval lik Martina Krpana in njegove kobilice. V prvem nadstropju pa je bil odmerjen prostor bolj »ženski« razstavi (sicer bolj privlačna za moško oko!); ta je bila namreč posvečena lepoti ženske in milini matere. Razstava Franca Godine je bila na ogled – v času odprtosti knjižnice – do februarjskega kulturnega praznika 2006.

Gvido Komar

KNJIŽNICA LOGATEC

Ura pravljic vsak četrtek ob 16.30.

V februarju bo na ogled kiparska razstava Franca Godine.

Logaške novice

Vedno z vami!

Na krilih besed

S temi besedami je zaželela pesnica Barbara Bezeg Rot, da bi poletele besede dvajseterice literatov Notranske, ki se je namenila prebirati svoja dela v pesniški, aforistični in prozni upodobitvi.

Nato je literarne snovalce uvodoma pozdravila predsednica borovniškega Društva upokojencev, ki je 26. januarja organiziralo v dvorani osnovne šole v Borovnici literarni večer. Poleg besednih ustvarjalcev iz Loške doline, iz Cerknice in Borovnice se je bralnega večera udeležila tudi šesterica iz logaškega literarnega društva Zeleni oblaki: Ana Balantič, Francka Čuk, Tilka Jerič, Lili Kaučič, Nada Kržan in Marcel Štefančič. Večer besednih prepletanj je tudi to pot glasbeno pospremil logaški instrumentalni trio Kosmato srce – z njemu lastno muzikalno impresivnostjo lastnih skladb, ki so opazno navdušile pazljivo poslušalstvo.

Na koncu se je borovniški župan Alojzij Močilnik zahvalil organizatorjem in vsem nastopajočim za lep kulturni dogodek.

Artemis

KERAMIČNA DELAVNICA, VAŠKI MUZEJ IN GALERIJA LAZE

Ogled stalne razstave starih predmetov in fotografij ter umetniških del likovnikov iz Kamnika po dogovoru.
Informacije: KŠD LAZE,
Nataša Prestor,
tel.: 01 7544 803,
031 380 398.

Skavstvo – način življenja

III.

Neslutena razrast skavtstva

Skavtsko gibanje se je pričelo in prešlo v resnično in neustavljivo gibanje. Vseposod po Angliji so fantje ustanavljali skupinice skavtov. Delali in igrali so se po predlogih revije *Skavt*, po kateri jim je Bi-Pi vsak mesec spregovoril kaj novega in vznemirljivega. Zaradi naglega razrasta skavtov so že potrebovali svojo pisarno s sedežem, kajti gibanje je že leta 1908 štelo preko 60.000 fantov. Ko je Bi-Pi želel na dopustniško potovanje v Čile, so ga tam že pričakali čilenski skavti. Ti se po pravilih niso prav nič razlikovali od angleških. Bi-Pi je zelo cenil viteštvo kot posebno dragoceno značajsko lastnost. V pogovorih in pisanju se nikdar ni utrudil postavljati viteзов za zgled. Pravi, da so bili starodavni vitezi globoko verni in so se vselej radi udeleževali svete maše. Boga so cenili v naravi, njegovem stvarstvu, v živalih in rastlinah. Prav tako naj tudi skavt ljubi krasote narave in v njih prepozna Boga. Viteške vrline, in z njimi zaupanje v Boga, je Bi-Pi zasledil v legendarnem liku, vitezu svetem Juriju. Tega svetnika, posnemanja vrednih kreposti, je leta 1909 uradno razglasil za skavtskega zavetnika. »Ker je med svetniki edini vitez,« je pojasnil.

Kmalu za fanti so se ustanovile

tudi dekliške skupine skavtinj. Bi-Pi je bil nad njimi presenečen; kmalu je tudi njim namenil *Priročnik za vodnice*. Knjiga je izšla leta 1912. Tako veliko organizacijo je moral nekdo vrhovno voditi. Skavte je vodil Bi-Pi, skavtinje pa njegova sestra Agnes Baden Powell. Za vodstvo na svetovni ravni je skrbel Mednarodni svet. Šestnajst let kasneje v okviru 5. konference na Madžarskem se je preimenoval v danes vsem dobro znani *WAGGGS – Svetovno združenje vodnic in skavtinj* (angleško *World Association of Girl Guides and Girl Scouts*).

Leta 1920 so še v Londonu skavti iz 27 držav prvič zbrali na mednarodnem srečanju. Takrat je bilo na taboru, ki se še danes imenuje jamboree, 8.000 skavtov. Jamboree pomeni razigrana in zabavna slavlja severnoameriških indijancev. Leta 1922 se je ustanovila *Svetovna organizacija skavtskega gibanja WOSM* (angl. *World Organization of the Scout Movement*). Takrat je skavtsko gibanje štelo že čez milijon članov v 32 deželah, med katere je spadala tudi naša domovina. Bi-Pi je zadnjič nastopil v javnosti na 5. svetovnem jamboreeju leta 1937 na Nizozemskem. Med slovesnim odkritjem Jakobove palice je skoraj 30.000 taborečim skavtom in

Skavti prinašajo betlehemske luči miru.

Foto: D. Malavašič

skavtinjam s težkim srcem spregovoril besede slovesa: »Prišel je čas, da se poslovim. Želim vam, da bi živeli srečno življenje. Veste, da se mnogi med nami ne bomo nikoli več srečali na tem svetu.«

(Se nadaljuje.)

Iz knjižice o ustanovitelju skavtstva

Posebne Miklavževe dobrotljivosti

Miklavž je posebej obdaril deseterico Mezgovih in Habetovih otrok. Foto: T. Rupnik

Dobri Miklavž je 5. decembra obiskal prepolno veliko dvorano Narodnega doma v Logatcu. Uvodno razpoloženje sta pripravila otroški zbor sv. Nikolaja in ženski pogovorni dvojec. S prijaznimi angelci in zlohotnim parkeljčkom je Miklavž

pozdravil malo in veliko; ker se mu je mudilo še naprej po širni poti med otroke vsega sveta, je koš dobrot pustil kar v dvorani, da so potem otroci iz Nazareta delili Miklavževe sladkosti. Ta Miklavžev večer, ki ga je finančno podprla logaška

občina, je pripravila z Nazaretom Barbara Soko.

Naslednji večer pa je Miklavž s parkeljčkom ponovno obiskal zbrane v Narodnem domu. To pot je bila njegova posebna pozornost namenjena dvema družinama, ki imata po deset otrok: Mezgovim iz Logatca in Habetovim iz Zadloga pri Črnem Vrhu. S posebnim zadovoljstvom je Miklavž pozdravil tudi visoke goste: *Ljudmilo Novak, poslanko evropskega parlamenta*, ki je omogočila Miklavžu obdaritev obeh številnih družin in obdaritev tudi vsega občinstva, Janeza Drobničarja, ministra za družino in socialne zadeve, prof. dr. Janeza Ramovša in župana občine Logatec Janeza Nagodeta. Za organizacijske nujnosti pa je poskrbel občinski odbor Nove Slovenije.

mAŠ

Luč iz srca

Prižgi luč v svojem srcu! Tedaj bo luč zasijala tudi v tvojih očeh, in videl boš same lepe reči in same prijazne ljudi (P. Bosmans)

December je morda najlepši mesec v letu, saj se vrstijo prazniki, pričakovanja in obdarovanja, poln je aromatičnih vonjav, pravičnice zimske romantike, druženja v krogu družine in prijateljev. Za mnoge je povezan z najlepšimi spomini iz otroštva, za druge je mesec stresa in osamljenosti pa dobrih sklepov, ki jih delamo ob izteku leta, in občutkov razočaranja ob zavesti, da mnogih tudi tokrat ne bomo izpolnili. December je mesec, kateremu so dali in vzeli čas trgovci, ki bi svoje trgovine najraje okrasili že 1. novembra, da bi nam morda s tem izvabili iz našega žepa kak tisočak več. Sodobna potrošniška družba bi prastara izročila, ki nas nezavedno oblikujejo in imajo globoko duhovno razsežnost, najraje potisnila v kot in nanje pozabila. Pogosto so prazniki, žal, le še povod za prekomerno zapravljanje in veseljačenje.

Lučke pričakovanja.

Foto: A. Žakelj

Prav vsebina praznikov se počasi in zanesljivo izgublja iz naše zavesti in še bolj iz zavesti naših otrok. Navajeni smo, da jih bogato obdarujemo, in otroci to tudi brez predsodkov pričakujejo. V pismih dobrim možem nič več ne navajajo bistvenega razloga, da so si darilo sploh zaslužili. Nobenih dobrih del, pridnosti in prizadevnosti – neposredno preidejo k dejstvu: »Dragi Miklavž/Božiček/dedek Mraz, prinesi mi ...!«

Morda je prav, da otroke vzgajamo malo drugače: naučimo jih, da so prazniki namenjeni vsem, še posebej pa tistim, ki imajo malo ali nič. Pozabljamo, da je sočutje ena tistih temeljnih človeških vrednot, ki jih moramo privzgojiti svojim otrokom. Saj človek ni nikoli tako bogat kot takrat, ko deli z drugimi, kar ima. In nič nas ne razveseli bolj kot prijazna beseda in topel nasmeh.

Luč, ki najbolj sveti, jo nosimo v srcu. Pravijo, da je razmišljanje in se pogovarjati o praznikih ter se jih veseliti najlepši del praznovanja. To dokazuje tudi skupnica osmih učencev iz podružnične šole v Rovtarskih Žibrahah. Že novembra in ves december so vse proste trenutke dopoldneva izkoristili za pripravljanje prazničnega programa. Razdelili so si vloge za igrice Dobri snežak, pripravljali sceno in kostume, sestavljali besedila pesmic in vadili, vadili. S predstavo so presenetili otroke in starejše v KS Trate in jim polepšali trenutke pričakovanja Miklavževega prihoda. Nekaj dni kasneje je Dobri snežak odpotoval v Logatec in polepšal dan oskrbovancem doma Marije in Marte.

Praznično vzdušje se je nadaljevalo z izdelovanjem voščilnic. Čeprav morda niso bile brezhibno izdelane, so bile nekaj

posebnega in enkratnega. Prav za vsako je bilo treba veliko truda. Še praznično voščilo in odšle so na pot, da nekomu ogrejejo srce in polepšajo dan. V učilnico smo postavili smrečico in jo okrasili. Tudi okraske zanj smo naredili sami iz slanega testa; na okna pa smo obesili ptičke in snežinke, ki smo jih izrezali iz papirja. V pravičnice okrašeni učilnici so minevali še zadnji dnevi, in hiteli smo izdelovati darila za sorodnike, prijatelje in sosede.

S prižganimi svetilkami smo v prvem večernem mraku obiskali sosede, jim s pesmijo zaželeli srečo ter jih obdarili. Sledila je še pristrčna zabava v družbi naših velikih sošolcev iz devetega razreda. Ko so pošle moči in je utihnila glasba, so se veliki sošolci poslovili, malčki pa so v spalnih vrečah mirmo zaspali kar v učilnici. Le lučke na dvorišču so razsvetljevale temo in pozdravljale mimoidoče:

Glej! – Pod istimi zvezdami živimo.

Naj nas skupni plamen greje!

Ana Žakelj

Božje obličje naj sije nad tabo

Dvanajstina novega koledarskega leta je že za nami. Tempus fugit (Čas beži)! Ob novem letu smo si želeli vse naj, naj: naj zdravja, veselja, uspehov... V prvem mesecu smo že okusili, da se tisto, kar smo si želeli, že krha in ne uresničuje.

Kaj sedaj? Ali so naše želje bile prazne ali le formalnost? Božja beseda nas je nagovorila na novo leto, kako naj blagoslovimo – (blagoslov = blago slovo = blaga, lepa, dobra beseda ali želja). Takole blagoslovajte Izraelove sinove; recite jim: Gospod naj te blagoslovi in te varuje. Gospod naj da sijati svoje obličje nad tabo in naj ti bo milostljiv. Gospod naj dvigne svoje obličje nad te in ti podeli mir.

Kar dvakrat je omenjeno obličje, obraz, pogled, nasmeh – vse to gradi in osrečuje, kakor osrečuje dojenčka obličje mamice, kadar se mu nasmehne. Zato mati vodi otroka k blagoslovu ali mati je za otroka blagoslov. Ko otrok gleda obličje mame, je srečen, pa tudi mama žari od veselja. Če pa je otrok v stiski, prestrašen, lačen, nebogljen, je mamino obličje spet zanj blagoslov.

V pogovorni govorici imenujemo tak blagoslov **žegen**.

Od kot ta beseda? – Rimljani so bili bolj kot privrženci miru veliki vojaki. Njihova beseda »**signum**«, pomeni znamenje, od tod beseda **žegen**. Vsi vemo, da to pomeni blagoslov. Ne vemo pa, da je njen izvor vojaški. Rimski vojaki so imeli v enotah posebna znamenja, ki so jih nosili v boju, da so se lahko orientirali. Spet **orientirati se** – pomeni ozreti se na orient, vzhod, izhod sonca, vedeti za svoj izvor – izvir. Če so vojaki določenega oddelka videli, kje je njihovo znamenje, so vedeli, kje se morajo boriti. Če je padel nosilec ali je prišlo znamenje v roke sovražniku, so bili izgubljeni, brez orientacije. Iz tega znamenja = »**signum**« prihaja beseda **žegen** – blagoslov.

Zdi se, da smo v življenju tudi mi potrebni znamenja, ki nas bo usmerjalo, da bomo dobro vodili bitko življenja. Kaj nam pomagajo vse dobrine (tudi zdravje in uspeh), če nas ne vodijo k osebnemu zadovoljstvu in sreči. Izrael je svoje znamenje – »**signum**« za obstoj in moč, če je hotel biti blagoslovljen, našel pri Bogu.

Zato tudi vsem prebivalcem naše občine želim, naj sije Božje obličje nad nami, da bomo praznovali Božjo ljubezen ob vseh letošnjih dogodkih, da bomo v njih našli mir zase in ga prenašali v naš neizmerni svet.

Janez Kompare,
Logatec

Kadetinje državne prvakinja

Logaške mladinke v namiznem tenisu pa tretje v državi

2. pregledni turnir MRNTZ za učence in učenke od 1. do 8. razreda

V športni dvorani GRC Zapolje je logaški NTK 3. decembra organiziral turnir v namiznem tenisu, ki se ga je udeležilo 166 učencev in učenek iz 17 klubov. Med njimi je nastopilo 23 igralk in igralcev in NTK Logatec, ki so – kot po navadi na teh turnirjih – osvojili velik del odličij. In sicer:

med učenci in učenkami 1.-2.. razreda **1. mesto Tom Šfiligoj**, 3. mesto Denis Kožulj in Tjaša Mihevc, 3.-4. mesto Anže Vrabl;

med učenkami 3.-4. razreda **1. mesto Nina Zupančič**; med učenci in učenkami 5.-6. razreda **2. mesto Miha Žigon**, 3. mesto Katja Gutnik, 3.-4. mesto pa Nejc Gutnik; med učenkami 7.-8. razreda **1. mesto Sanja Smiljanič**, 2. mesto pa Ana Verdinek.

1.Top Slovenije za mladinke

V Ravnah na Koroškem se je 4. decembra odigral 1.Top Slovenije v namiznem tenisu, na katerem je nastopilo 24 najboljših mladink, med temi tudi tri mlade logaške tekmovalke. Dosegle so zelo vidne rezultate. V I. skupini je Ana Verdinek osvojila 5. mesto, v II. skupini pa si je **prvo mesto** priigrala **Sanja Smiljanič**, sedma pa je bila Nina Špruk.

1. Top Slovenije za kadete in kadetinje

Na Kodeljevem v Ljubljani se je odigral 1.Top Slovenije v namiznem tenisu, na katerem je nastopilo 24 najboljših kadetinj in 24 najboljših kadetov po lestvici NTZS, med kadetinjami so nastopile 4 igralk, med kadeti pa sta tekmovala dva igralca NTK Logatec, in se uvrstili na vidna mesta.

Kadetinje – v 1. skupini: Sanja Smiljanič 3. mesto in Ana Verdinek 4. mesto; v 2. skupini: Nina Zupančič 6. mesto; v 3. skupini: Katja Gutnik 4. mesto.

Kadeti – v 2. skupini: Blaž Bončina 8. mesto; v 3. skupini: Miha Žigon 6. mesto.

Mladinke so si priigrale tretje mesto v državi

Ekipa mladink namiznoteniškega kluba Logatec v postavi – Nina Špruk, Lea Lazar, Tamara Novak, Sanja Smiljanič in Ana Verdinek – **je na 15. ekipnem državnem prvenstvu 7. in 8. januarja letos na Ravnah na Koroškem osvojila pod vodstvom trenerja Darka Maliča odlično 3. mesto.**

3. pregledni turnir MRNTZ za učenke in učence od 1. – 8. razreda

Na namiznoteniškem turnirju v Dobovi je 14. januarja nastopilo 181 igralcev in igralk, iz 19 klubov, med njimi kar 24 tekmovalcev iz NTK Logatec. Logaški tekmovalci so si priigrali: **1. mesto Tom Šfiligoj** – učenci 1.-2. razreda, **2. mesto Deni Kožul** – učenci 1.-2.razreda; **1. mesto Nina Zupančič** – učenke 3.-4. razreda; **1. mesto Miha Žigon** – učenci 5.-6. razreda, 3. mesto Anže Vrabl – učenci 5.-6. razreda, 3. mesto Katja Gutnik – učenke 5.-6. razreda; **1. mesto Ana Verdinek** – učenke 7.-8. razreda in 2. mesto Sanja Smiljanič – učenke 7.-8. razreda.

JaB

Smuka po Orlovem grebenu

Napovedano je bilo solidno vreme, in organizatorji so bili prepričani, da bodo tudi letos še ujeli pravi sneg za dobro smuko. Malo čez dvanajsto uro 29. januarja se je zbralo veliko navdušenih vrhovskih smučarjev, ki so prišli pokazat svoje znanje.

Naši najmlajši smučarji so se prvi pogumno pognali po progi. Komentatorjema je namazano tekkel jezik; marsikaterega od tekmovalcev je kar »vrglo«, ko je slišal komentar. Mladi po letih in mladi po srcu so hiteli po Orlovem grebenu in najhitrejši izmed njih osvojili kolajne. Tudi letos so prepričljivo zmagovali v vsej kategorijah člani istih družin. To je dokaz, da naš pregovor »jabolko ne pade daleč od drevesa« resnično drži.

Zmagovalci spod Orlovega grebena.

Po razglasitvi rezultatov so bili odgovorni za šank polno zaposleni. Tako so se pogreli navijači in tekmovalci. Vrhovci pa smo tako še enkrat dokazali, da smo vsestransko aktivni. Pri vsem tem ni pomembno, kdo zмага, temveč številno sodelovanje, in to, da se imamo lepo.

Anita Petrovčič

Kadetinje ekipne državne prvakinja

V GRC Zapolje je 28. in 29. januarja potekal 15. finale ekipnega državnega prvenstva za kadete in kadetinje. Ekipa kadetinj NTK – LOGATEC v postavi **Ana Verdinek, Sanja Smiljanič, Nina Zupančič in Katja Gutnik** je pod vodstvom trenerja **Darka Maliča** osvojila naslov ekipnih državnih prvakinj za sezono 2005/06.

Državne prvakinja – Gutnikova, Zupančičeva, Smiljaničeva in Verdinekova s trenerjem Maličem.

Mlada ekipa kadetov pa je v postavi Miha Žigon, Blaž Bončina, Anže Vrabl in Nejc Gutnik osvojila osmo mesto.

Skakalni praznik

Pod Sekirico prva tekma pod žarometi

Da se bo v skakalnem središču pod Sekirico zgodilo nekaj velikega, je bilo že dolgo v zraku. Številni sprehajalci so opazovali marljivost staršev, vodstva Smučarsko skakalnega kluba in otrok, kako so sredi decembra z umetnim snegom zasnežili vse skakalnice. In zatem so se začeli prvi nočni skoki pod žarometi – ob največji lanski športni pridobitvi.

Tako je logaška lepota vsa praznična pričakala prvo uradno nočno tekmo za Pokal Slovenije za dečke in deklice v starosti 14 in 15 let. Pod 50-metrsko skakalnico se je 6. januarja zvečer zgrinjala množica gledalcev; prižgale so se luči, fanfare logaških godbenikov pa so napovedale začetek spektakla.

Prek 90 skakalcev iz vseh slovenskih klubov je prikazalo veliko znanja in nekaj izjemnih skokov. Skakalno prireditev so si med drugim ogledali tudi bivši trener Jelko Gros in nekdanja skakalna asa Miran Tepeš in Franci Petek.

Niso se pa Logatčani izkazali le kot dobri prireditelji tekme, pač pa so tudi uspešno tekmovali, zlasti **Jan Družina**, ki si je med dečki (15 let) priskočil mesto tik pod stopničkami. Sicer so se med 50 uvrščenimi dečki (14 let) zvrstili: 1. Aleš Oblak ŠD Planica, 2. Nace Šinkovec, SSK Alpina Žiri, 3. Jaka Tesovnik SSK Ljubno BTC... iz SSK Logatec pa 13. Urban Gantar, 15. Ožbej Šteblaj, 19. Rok Govekar in 44. Žiga Šemrov. – Med dečki (15 let) je bilo 30 uvrščenih: 1. Peter Kürbus SSK Mengeš, 2. Janez Močnik SSK Zagorje, 3. Urban Zamernik SSK Ljubno BTC, 4. **Jan Družina**

Janu je zmanjkalo le nekaj malega do stopničke. Foto: J. Turk

SSK Logatec... 17. Matej Likar SSK Logatec. – Med desetimi (absolutno) uvrščenimi deklicami si je 1. mesto priskočila Maja Vtič, 2. mesto Katja Požun, obe SSK Zagorje.

Prireditev je spektakularno dopolnil ognjemet. Po besedah organizatorja, spremljevalcev, trenerjev in po odmevih na spletnih straneh je bila to najboljša tekma na najlepši slovenski 50-metrski skakalnici v zgodovini tekmovalj za Pokal cockta.

Ema

Božično-novoletni turnir

Najprej nekaj rezultatov še z novembrskih tekmovanj

V novembru 2005 so se naši tekmovalci Karate akademije Pantera udeležili dveh tekmovanj v Ljubljani. Prvo je potekalo 20. novembra v fitness centru Konex. Najboljšo uvrstitev naših tekmovalcev je dosegla **Hana Šebalj**: v kategoriji mlajših deklic, v disciplini kate posamično, je dosegla odlično **2. mesto**. Z odličnim **3. mestom** sta se izkazala tudi **Vesna Teja Ristič** (malčice, kate posamično) ter **Domen Novak** (malčki, kate posamično). Nato je 26. novembra potekalo na Rudniku mednarodno tekmovanje v karateju, kjer je nastopilo približno 500 tekmovalcev iz 6 držav. Na tem tekmovanju sta nas najbolj zastopala **Nika Mihelič**, ki je v kategoriji kadetinj (1. rojstva 1984-1987) v kate posamično dosegla odlično **1. mesto**, ter **Miha Pečevnik**, ki je pri kadetih (1. rojstva 1984-1987) dosegel prav tako odlično **2. mesto**.

Uspešni tudi na 3. Božično-novoletnem turnirju

V nedeljo, 18. decembra, je na Vrhniki potekal 3. Božično-novoletni turnir Karate akademije Pantera. Na tekmovanju je nastopilo 25 tekmovalcev iz 5 osnovnih šol oziroma 3 karate klubov! Še posebej smo bili veseli, da se je našemu srečanju pridružilo tudi Karate društvo Feniks s Prevalj.

A kihon elementi:

1. mesto Teja Pivk (OŠ "8 talcev" Logatec), 2. mesto Juš Rožnik Novak (OŠ Log- Dragomer), 3. mesto Marko Kozjek (OŠ Log-Dragomer),

B kata – mlajši dečki:

1. mesto Domen Novak (OŠ Log-Dragomer), 2. mesto Blaž Plazar (OŠ Radeče), 3. mesto Jurij Martinčič (OŠ Radeče), 4. mesto Marko Kozjek (OŠ Log-Dragomer), 5. mesto: Jan Hren (OŠ "8 talcev" Logatec).

C kata – starejše deklice:

1. mesto Hana Šebalj (OŠ Tabor Logatec), 2. mesto Petra Rančov (OŠ Tabor Logatec), 3. mesto Vesna Teja Ristič (OŠ "8 talcev" Logatec).

D kata

1. mesto Mitja Močilnik (ŠD Feniks Prevalje), 2. mesto Matjaž Plešej (ŠD Feniks Prevalje), 3. mesto Matej Kimavec (OŠ "8 talcev" Logatec), 3. mesto Miha Tomšič (OŠ AMS Vrhnika).

E borbe – mlajši dečki:

1. mesto Domen Novak (OŠ Log-Dragomer), 2. mesto Žan Hrovat (OŠ Radeče).

F borbe – starejše deklice:

1. mesto Hana Šebalj (OŠ Tabor Logatec), 2. mesto Petra Rančov (OŠ Tabor Logatec).

G borbe – člani:

1. mesto: Miha Pečnik (Karate klub Logatec), 2. mesto: Aljoša Kramar (Karate klub Radeče).

Prvi trije najboljši tekmovalci so za svoje rezultate dobili diplome ter praktične nagrade. Nekaj sladkih nagrad so prejeli tudi ostali nastopajoči ter celo gledalci.

Po tekmovanju je potekal tudi izpit za šolske pasove, na katerem so kandidati dosegli naslednje rezultate: **Vesna Teja Ristič – 6. Kyu (prvi zeleni pas)**, **Domen Novak – 6. Kyu (prvi zeleni pas)**, **Andrej Sečnik – 1. Kyu (rjavi pas)** ter **Matej Mikanec – 1. Kyu (rjavi pas)**.

Boris Peček, 3. dan

Košarkarski spopad paraplegikov

Letošnji – 7. novoletni turnir v košarki na vozičkih je gostila v športni dvorani občina Logatec

Vse gre kot pri ta pravi košarki, le vozički so vmes.

»Paraplegiki na vozičkih se v pokrajinskih društvih že leta in leta rekreiramo s košarko in z njo tudi povsem zaresno tekmuje. Ligaška tekmovanja vključujejo 5 kol, tem pa sledi še

play off. Zmagovite ekipe se udeležujejo tudi mednarodnih turnirjev na Češkem, v Italiji na Hrvaškem; reprezentančno pa se paraplegiki udeležujemo tudi paraolimpiad in drugih meddržavnih tekmovanj. Ta hip so med ligaši najboljši Kranjčani,« je že sredi tekme hitel pojasnjevati Gregor Gračner, predsednik Društva paraplegikov ljubljanske pokrajine, ki je prav 7. januarja organiziralo letošnji 7. novoletni turnir – to pot v logaški športni dvorani.

Na turnirju so se spopadli tekmovalci iz Ljubljane, Celja, Kranja in Maribora; odsotni so bili le Novomeščani. Po medsebojnih obračunih sta se končno pomerili poraženi ekipe za 3. mesto, zmagovalni ekipe pa za 1. in 2. mesto. To pot je zmagala ekipa Ljubljane, ki je premočno nadigrala ekipo Kranja.

Na turnirju je vzporedno potekalo tudi tekmovalstvo v metanju trojk in prostih metov.

V metih za 3 točke je bil najuspešnejši Jože Žgajnar iz Kranja, v prostih metih pa Mičo Ostojič iz Celja.

Za 3. mesto je Celje ugnalo Maribor 56:55. Prvouvrščena Ljubljana pa je premagala Kranj s prepričljivim rezultatom 70:38.

Sklepno dejanje turnirja je s podelitvijo pokalov počastil logaški župan Janez Nagode, ki je tudi izdatno sponzoriral 7. novoletni turnir košarkarjev paraplegikov.

Artemis

Med kolesarskimi vzponi in spusti

S kolesom do ledenika Grossglockner in naprej

Kljub lanskemu muhastemu poletju se je nazadnje le nabralo lepo število prevoženih kilometrov. S prijatelji pa tudi posamezno smo prevozili lepe in zanimive ture. Odločitev, kaj zanimivega izbrati in predstaviti s kolesarskih potepanj v letu 2005, ni bilo ravno težko. Velja morda prijazne pozornosti vsekakor eden težjih vzponov po gorski cesti Grossglockner-Hochalpenstrassen.

Šesterica kolesarjev – Boris Hvala, Konrad Merlak, Marko Dodič, Matjaž in Polde Petkovšek ter podpisani – nas je s kombijem 25. junija odpotovala skozi karavanški predor in naprej po avtocesti do Spittala pa po magistralni cesti proti Lienzu do kraja Dolach (1018 m), kjer smo sedli na kolesa.

Za ogrevanja smo se lotili lažjega vzpona proti 10 km oddaljenemu Heiligenblutu (1301m), znanem po gotski cerkvi St. Vinzenza in smučiščih v okolici. Sredi vasi se prične alpska cesta strmo vzpenjati. Zgodovinski viri navajajo, da se je alpska cesta gradila v letih 1930-35, na njeni trasi je delalo več kot 3000 ljudi. Leta 1971 je bilo območje, ki obsega 1800 km² proglašeno za nacionalni park.

Po 8 km strmega vzpona z lepim pogledom v dolino se cesta na krajšem odseku zravnava do odcepa (1865 m), proti razgledni ploščadi Franz Josefs H. Krajši predah pride zelo prav pred novim 8 km dolgim vzponom do razgledne ploščadi, ki je na višini 2369 m, kjer se cesta tudi konča. Tu je odlično poskrbljeno za parkiranje in za številne turiste z raznovrstno ponudbo. S ploščadi se odpre pogled na veličasten ledenik in Grossglockner (3798 m) v ozadju.

Po krajšem počitku in nakupu spominkov smo uživali v spustu in razgledu vse do odcepa. Nato smo dobesedno zagrizli v 7 km dolg vzpon, tokrat proti Hochtor tunelu (2505 m), ki je najvišja točka na prelazu. Tunel so zgradili v letih 1933-35 in je dolg 311 m. Sredi tunela je meja med koroško in solnograško regijo. Na drugi, severni strani tunela se odpre lep razgled. Cesta se takoj spusti v razdalji 5 km skozi krajši tunel do majhnega jezera na višini 2262 m. Pri jezuru se pot zopet vzpne na višino 2455 m, kjer stoji kapela v spomin vsem, ki so umrli pri gradnji ceste. Od tam

„Ne, za nas ni pregrad in ne mej ...“

sledi kratek spust do odcepa in težak, vendar zadnji vzpon – po tlakovani cesti – na razgledno ploščad Edelweisspitze (2571 m), kjer smo dosegli tudi najvišjo točko na našem popotovanju.

Pošteno izmučeni in ob lepem razgledu na vse strani smo jo spričo grozeče temnih oblakov nad seboj hitro ubrali z vrha na drugo stran globoko v dolino po široki in lepo speljani cesti proti 30 km oddaljenemu Zell am See. Kdor si dovolj upa navzdol, lahko s kolesom prehiti marsikatero motorista.

Po koncu strmega dela se je nato cesta bolj umirjeno spuščala skozi ozko dolino proti jezeru, kjer je bil cilj našega kolesarjenja. Z nekaj težavami pri orientaciji smo prispeli k jezeru, kjer je bilo ob lepo urejenih plažah in primerno topli vodi kar veliko kopalcev. Prijetno osvežitev v jezeru ob razgledovanju po okoliških gorah in tudi zasneženih vršacih nas je zmotila le hitro bližajoča se popoldanska nevihta.

Na dolgi vožnji proti domu smo premelevali bogate sveže vtise z dokaj zahtevne kolesarske poti.

Božo Vatovec

Tudi letos s Pasje ravni v Dražgoše

Logaški planinci so se udeležili 27. planinskega pohoda po poti Cankarjevega batljona

Soboto, 7. januarja letos, se je 8 logaških planincev ob 21. uri odpeljalo s kombijem do Pasje ravni. Z drugim kombijem pa so se pripeljali planinci iz Hotedršice in še trije iz Logatca. Od tam so odšli do kmečkega turizma - »pri Koširju« (860 m), kjer so plačali štartnino, se med okrepčilom pogovorili s prijatelji in znanci ter tako počakali najdaljši skupni pohod, ki se je začel po 23. uri z vodjem pohoda (391 prijavljenih pohodnikov). Krajša pohoda pa sta potekala iz Škofje Loke in iz Železnikov.

Noč na nedeljo je bila posuta z zvezdami in tudi luna se je nekajkrat pokazala, daljna okolica Škofje Loke in Kranja ter večjih krajev je bila lepo osvetljena. Snega je bilo veliko, zato je pohod potekal v težkih zimskih razmerah; pohodniki so hodili v strnjeni koloni po ozkih gazez, po gozdnih poteh in brezpotju. S prižganimi čelnimi svetilkami so prešli pot s Pasje ravni, prek sv. Petra hrib, Zminec v Poljanski dolini, kjer so prečkali Poljansko Soro (353 m), do Breznice pod Lubnikom (780 m), kjer so okrog 4. ure imeli krajši počitek in okrepčilo ob toplem čaju ter se pogreli ob ognju.

Skoz noč do jutra.

V počasni hoji so nadaljevali pot v koloni prek Sv. Tomaža (666 m) do Praprotna v Selški dolini, nato čez most Selške Sore, skozi Ševlje (405 m) in Zabrekve (835 m), kamor so dospeli okrog 8. ure v jutranjem svitu. Tam so dobili čaj in si privoščili hrano iz nahrbtnika. Po krajšem počitku so pot nadaljevali do Dražgoš (830 m), kamor so prišli v dopoldanskem času po dobrih 10 urah hoje. Spredaj sta hodila zastavonoša s slovensko in planinsko zastavo. Pri dražgoški osnovni šoli so jih pozdravili prireditelji, ki so skrbeli za obveščanje o poteku pohoda. Pri osnovni šoli so pohodnikom potrdili izkaznico pohoda, dobili so tople čaj in fižol.

Opoldne je bila proslava pri spomeniku dražgoškim žrtvam iz leta 1942; slovesnosti se je udeležilo kakih 6000 obiskovalcev, od tega skoraj polovica pohodnikov. Okrog dveh popoldne so se logaški pohodniki odpeljali z Oblakovim kombijem iz prazničnih Dražgoš.

Marinka Petkovšek

Borilne veščine vabijo

Klub borilnih veščin Logatec (KBV) ponovno vabi nove člane k vpisu. Na treningih se učimo tehnike francoskega boksa, borilne veščine, ki izvira iz Francije in je najstarejši Evropski borilni šport. Trening je prirejen tako, da se začetniki naučijo uporabne tehnike – ročne tehnike, direktne brce, speljave, polkrožne brce in krožne brce – v najkrajšem času. Tekmovanja v savatu se izvajajo na regionalnih, državnih in mednarodnih ravneh; poleg tega so tudi predstavitve na družabnih prireditvah.

Omeniti velja tudi najvišja mesta, ki so jih osvojili naši člani v decembru na mednarodni tekmi na Vrhniki: Žiga Merlak – 1. mesto v kategoriji do 60 kg, Luka Božič – 2. mesto v kategoriji do 80 kg in Anže Šemrl – 2. mesto v kategoriji nad 90 kg

Kraj in urnik treningov, oprema in članarina

Treningi so v Logatcu v športni dvorani ob torkih in četrtek od 19.30 do 20. ure ter v Hotedršici v telovadnici osnovne šole prav tako ob torkih in četrtek od 20.15 do 21.45.

Oprema: za začetni tečaj zadostuje le športno oblačilo; vso ostalo opremo lahko kupite prek kluba s 20% popustom.

Mesečna članarina: 4000 tolarjev, ne glede na število programov, ki jih boste opravljali.

Info: vsi, ki vas ta šport zanima, lahko pridete na kateregakoli izmed treningov ali si ogledate spletno stran kluba: <http://www.savate-logatec.si> ali pa pokličete na tel. 040 900 909.

Simon Merlak

Ob ščipu na Grmado

Planinsko društvo Blagajana iz Polhovega Gradca že od leta 1992 organizira v januarju nočni pohod na Grmado. Logaški planinci so se povabili z veseljem odzvali, pa čeprav je bilo letos to na petek in še trinajstega povrhu.

Letošnja zima je natrosila obilico snega tudi po nižjih vzpetinah, med katere sodi tudi polhograjska Grmada, zato udeleženci nočnega pohoda niso imeli le krajšega sprehoda. Pošteno so si prezračili pljuča. Na srečo, in vsem v veselje so organizatorji že na spodnjem delu poti poskrbeli za »energijsko opremo« s sladkim pecivom in čajem. Tako so pohodniki brez težav premagali pot po gazi do lovske kočice. Za zelo žejne ali spet lačne so Blagajanini planinci imeli v koči že drugo »postajo«. Kogar pa je zeblo, se je lahko ogrel ob tabornem ognju. Od kočice do vrha so nato pohodniki malo grizli kolena, kot se reče. Ker je bil pohod zelo dobro obiskan, je pogled v množico drobcenih lučk na grebenu in vrhu dajal vtis, da se po njem sprehajajo palčke s svetilkami na glavah. Žal, se je polna luna skrivala za oblaki, zato popotniki niso bili deležni njenega nočnega sija po zasneženi pokrajini. Nizka oblačnost je vse prikrajšala še za razgled, ki ga sicer ponuja ta gora. Pa nič ne de, ivje po drevju je še polepšalo že sicer lepo, s snegom ozaljšano pokrajino nad Polhovim Gradcem.

Na vrhu ni prostora v izobilju, zato so si planinci le oddahnili, se zaradi vetra in pregrelosti topleje oblekli ter se spustili po drugi smeri proti Gontam. Tamkajšnji prijazen dom je bil premajhen za vse, zato so prireditelji postavili ob domu še šotor s klopami in mizami. Dobre volje je bilo v izobilju, saj so nočni gostje skrbni pustili v dolini. Prijetni zvoki muzikantov so božali ušesa še preceješen del poti v dolino. Sneg se je mlel pod nogami, a nihče s primerno opremo se ni pritoževal zaradi močve v čevljih in tudi ne zaradi kakih žuljev ali podobnih težav. Prijetno utrujeni so planinci mimo Setnice prispeli na kraj izhodišča. Vožnje do doma pa tudi ni bilo kaj dosti.

Tisti, ki so se pohoda udeležili že večkrat, vedo, da je vsak pohod edinstven, pa čeprav je cilj isti. Drobnost doživetja pa ponujajo vselej svoj čar in vabljive mikavnosti.

Zpet

Na Tisje in Javornik

Logaški planinci so v decembru ponovili dvoje lanskih pohodov: 11. decembra že 25. pohoda iz Litije na Tisje (584 m) v počastitev 63. obletnice bitke II. Štajerskega bataljona, 18. decembra pa pod vodstvom Jerneja Rusa 27. zimskega pohoda na Javornik (1240 m).

M.P.

Pred brunarico na Javorniku.

Foto: Z. Petrovčič

METREL® Mehanika

sestavni deli in naprave

METREL Mehanika d.o.o.
Ljubljanska cesta 80,
1354 HORJUL
SLOVENIJA

el.: +386 (1) 7558-200,
Fax.: +386 (1) 7558-226
<http://www.metrel-mehanika.si>
E-mail: mehanika@metrel.si

METREL MEHANIKA sestavni deli in
Naprave, d.o.o., Ljubljanska cesta 80, Horjul

Smo uspešno podjetje z več kot 40-letnimi izkušnjami pri izdelavi kovinskih polizdelkov. Proizvodnja poteka v novozgrajenih prostorih s sodobno opremo. Zaradi rasti in tehnološkega razvoja podjetja vas vabimo, da se nam pridružite.

Prosta delovna mesta:

Tehnolog konstruktor m/ž

Pogoji: VII. stopnja izobrazbe strojne smeri, znanje angleškega jezika, znanje programiranja CNC obdelav, pripravljenost na dodatna izobraževanja

Vodja pločevinarne m/ž

Pogoji: V. stopnja izobrazbe strojne smeri, izkušnje z izdelavo pločevinastih izdelkov, izkušnje iz vodenja večje skupine, komunikativnost, sposobnost koordiniranja,

Vzdrževalec m/ž

Pogoji: IV. stopnja izobrazbe elektro smeri

Ponujamo ustvarjalno delovno okolje in dobre možnosti za strokovni razvoj.

Prijave z opisom delovnih izkušenj ter dokazila o izpolnjevanju pogojev pošljite v 8 dneh po objavi na naš naslov. Informacije na telefon 7558 302.

Peter Janša, direktor

Sonce v srcu

**Tradicionalni božično-novoletni koncert
Mladinskega pevskega zbora OŠ Tabor
Logatec z gosti**

Tri dni preden so nam pokajoče petarde spreminjale noč v dan in ko so se celo domače živali, ki čutijo zavetje v nas, poskrile pod kavč, da o tistih živalih, ki jim je gozdnata logaška okolica dom, niti ne govorim, saj si sploh ne predstavljam, kam se lahko poskrijejo pred človekovo neumnostjo, da uživa v tem, ko je podeželje podobno frontnemu spopadu pri Basri – torej tri dni pred silvestrovim, smo se zbrali tisti, ki radi prisluhnemo, kaj so nam pripravili naši otroci ob izteku starega leta v avli osnovne šole Tabor v Gorenjem Logatcu. Zapel nam je Mladinski pevski zbor tamkajšnje osnovne šole pod vodstvom neumornega Zdravka Novaka in ob pomoči pianistke Lare Hvala; kot solistke Ženskega pevskega zbora so se mu pridružile še Ana in Špela Kavčič ter Karmen Kunc, pridružili so se jim tudi pianist Vinko Kralj, kitarist Bojan Šen ter flavtist in kitarist Vid Sark s spremljavo in lastnimi vložki. Besedilo Zdravkove življenjske sopotnice Branke pa so interpretirala tri dekleta tako zrelo in profesionalno, da smo komaj verjeli, ko smo slišali, da se je Danaji Kek in Tini Rupnik pridružila Laura Grmek, ki je vskočila namesto obolelega fanta, predvidenega za to "vlogo". Kot bi že leta delovale skupaj! In ko so na odru manj vidni, a nič manj pomembni – scenografinja Tena-Daša Lavrič, mojster luči Slavko Albreht in mojster zvoka Miha Levinger – prikimali, da je vse nared, se je predstava lahko začela.

Zbor nas je popeljal po svetu, skozi radost in solze, skozi ples in zaljubljenost, skozi komercialnost do uživanja. Pravzaprav do sproščenosti, ki je bila močnejša od naključnih spodrseljavev. Mladi pevci so nam napovedali Mozartovo leto in nas prek liberijske pesmi spomnili na lačno Afriko s pesmijo Mi smo ta svet (We are the world). Potem so nas poprosili, naj Pusti(mo) soncu v srce, saj je Za otroke ta svet. Kreslinovo Zvezdice bele so bile del sklopa božičnih pesmi, med katerimi je izstopal Beli Božič (White Christmas) znamenitega Binga Crosbyja, skladba, ki sodi med največje komercialne uspehe v zgodovini popularne glasbe. In kajpak, na koncu nas je razvedrila že "udomačena" Jingle bells, –kraguljčki, ki so prišli k nam s coca colo in pop cornom. Besedilo, ki je povezovalo izvajanje, je bilo vzneseno, tudi proseče, ponovno nas je skušalo prepričati, da otroci niso navdušeni samo nad hamburgerjem in rave-partyjem, ampak radi tudi kaj ustvarjajo. To so počeli ta večer. Pravzaprav poustvarjali so nam vzdušje, ki ne potrebuje besed razlage, še prošnje ne, še manj prepričevanja.

Pesem skoz svet srčno lepega.

Foto: P. Sark

Tudi če bi koncert ne imel veznega besedila, bi mu sledili v preprosti želji: vsem vam, staršem in znancem, prijateljem in sošolcem, pedagogom in naključnim gostom dokazujemo, da imamo sonce v srcu, in čutili smo, da ste ga ta večer imeli tudi vi.

Kras

Plavam za mir, prijateljstvo in čiste vode

Martin Strel – maratonski plavalec. Doslej je preplaval Donavo (leta 2000), Mississippi (leta 2002), Parano (leta 2003) in Jangce (leta 2004). Ko je preplaval Donavo, se je vpisal v knjigo rekordov in dobil nagrado športnika sveta. Martin Strel je 10. januarja letos obiskal OŠ Tabor Logatec in predaval o svojih potovanjih po svetu. Ob zanimivem predavanju se je nanizalo tudi nekaj vprašanj.

Kako ste začeli plavati?

Vedno sem si želel premagati velike razdalje rek in morij. Spremljal sem druge, ki so plavali. Eni so uspeli, drugi ne. Zanimali so me tudi rekordi. Preplavati sem želel še ne preplavane reke in zvečati razdalje, ki jih je doslej človek preplaval. In tako sem prišel do rekordov, ki so mi jih tudi priznali.

Želite še izboljšati svoje dosežke?

Ja, saj jih izboljšujem z vsakim plavanjem. Mislim, da bo nekaj časa še šlo tako.

Koliko časa se pripravljate na vsak nov podvig?

Ja, približno poldrugo leto.

Ali vam kdo pri tem tudi pomaga?

Veliko ljudi sodeluje pri vsakem podvigu.

Se kdaj bojite, da bi vas napadla kakšna piranja ali kakršna koli druga nevarna žival?

Bojim se, seveda, ampak, če me napade, me napade.

Kako premagujete strah?

Včasih ga je težko premagati, ampak tega sem se že naučil.

Se razen plavanja ukvarjate še s kakšnim drugim športom; kaj sicer delate v prostem času?

Tečem na smučeh, hodim v hribe in telovadim. V prostem času delam na svojem posestvu, v vinogradu, na vrtu in podobno.

Se vam je na teh potovanjih kaj še posebno vtisnilo v spomin?

Dogodkov je zelo veliko. Na primer, ko sem plaval po Donavi, sem bil v Romuniji zelo gledan. To je bil dogodek številka ena. Čeprav je bil predsednik Konstantinesku takrat na počitnicah, je priletel s helikopterjem v Konstanco ter prinesel s seboj petnajst let staro slivovko, ki sva jo tudi skupaj popila.

Na primer, da se poškodujete, kaj storite?

Lahko plavam tudi z eno roko ali pa tudi brez rok. Običajno poskušam doseči cilj za tisti dan. Potem vidimo, kako naprej. Drugače pa hudih poškodb še ni bilo. Če pa je že bila poškodba, smo stisnili zobe in šli dalje.

Pri pouku se pogovarjamo o vrednotah. Katere so za vas glavne vrednote?

Če gledamo preko plavanja, je zame vrednota že to, da moje plavanje ljudje sprejemajo. Moje geslo je: Plavam za mir, prijateljstvo in čiste vode. Po svetu so ga sprejeli zelo dobro. In kadar plavam, me ljudje ob rekah pozdravljajo, mediji me spremljajo, in zdi se mi, da je to za človeštvo res vrednota.

**Lidija Rupnik, 8. c,
šola Tabor**

Decembrski utrip na vrhovski šoli

Decembrski utrip na podružnični šoli Vrh Svetih Treh Kraljev je bil živahen. Veliko prijetnih trenutkov smo preživeli ob pričakovanju božiča. V začetku meseca nas je obiskal Miklavž; otroci so z učiteljico Jasmino pripravili igrico o Srečnem ježku, z učiteljico Petro so prepevali zbranim otrokom in staršem, ki so se zbrali v dvorani šole, predvsem pa Miklavžu v pozdrav.

Sredi meseca smo na šoli pripravili »dan odprtih vrat« in k dopoldanskemu delu povabili starše. Zadovoljni starši, otroci in učiteljice smo se dogovorili, da podobne skupne dneve še pripravimo. Predzadnji decembrski teden smo okrasili šolo, izdelali jaslice, okrasili smrečico; z učiteljico Marijo smo izdelali medene srčke in si voščili ob prihajajočih praznikih.

Obljubo o druženju otrok, staršev in učiteljic pa smo držali. In ker so za predzadnjo januarsko soboto napovedovali lepo vreme, smo se odločili, da se skupaj odpravimo na Goli vrh, sosednji hrib, ki gleda na Vrh Sv. Treh Kraljev.

Mihaela

Božičnica naših najmlajših

Metuljčki in petelinčki iz Miklavževega vrtca so se v dneh pred božičnimi prazniki predstavili v Narodnem domu z vso svojo dobrodušnostjo in prisrčnostjo. Marljive vzgojiteljice so se morale kar dodobra potruditi, da se je pred številnim občinstvom sredi žoltih zvezdic in modrega oblaka prikazala luna, ki je hotela postati lepa. Miklavžev zborček s pihalnim kvintetom Glasbene šole, ki je spremljal igrico lune in zvezd, pa je navdušujoče odpel še tri praznične pesmice.

Med metuljčki in petelinčki.

Foto: D. Malavašič

Vsi nastopajoči skupaj pa so zbranim v dvorani s pesmijo zaželeli »srečen božič, v novem letu pa mir«.

MAŠ

Na Goli vrh

V soboto smo se zbrali pri Krištofu. Ko smo bili vsi, smo si voščili dobro jutro in šli skozi gozd do sončne ure. Od tam pa čez Lavrovec na Goli vrh. Na vrhu smo jedli piškote in pili sok. Lepo se je videlo naokoli. Nazaj smo šli kar čez breg. Ustavili smo se pri Sari. Tam smo pili čaj in jedli sendviče. Igrali smo se na toboganu.

Ko smo se vrnili do Krištofa, smo se še fotografirali. Imeli smo se zares lepo.

**Mitja in Andra*, 2. razred,
POŠ Vrh Sv. Treh Kraljev**

Rovtarsko novinarstvo

Ojla, lepo pozdravljeni iz OŠ Rovte!

Ker imamo v Rovtah od septembra svojo redno dopisnico za Logaške novice, smo bili člani Šolskega novinarstva z mentorico vred prepričani, da nam »ni treba« več skrbeti za poročanje o kraju in šolskem utripu. Zato smo svoje sile preusmerili drugam: v prenovo šolskih spletnih strani in v delo znotraj šole (vabimo vas, da si nas »ogledate« na internetni strani: www.o-rovte.lj.edus.si).

Pa smo se ušeli: od uredništva Logaških novic smo dobili namig, da si še vedno želijo (tudi) šolskih prispevkov iz naše šole. Tako se torej spet oglašamo.

Šolsko novinarstvo, OŠ Rovte

Areh 2005/06

Učenci 5. razreda so se v torek, 3. januarja, takoj po praznikih, odpravili na Areh na Pohorju – v zimsko šolo v naravi. Spremljali so jih učitelj telovadbe Robert Grom, ter vaditelji smučanja: Ermina Šimenc, do srede je bila z njimi Zala Turk, potem pa jo je zamenjala Katarina Turk. Prejšnja leta so »petarčki« bivali v Domu Jarja. Ker pa zdaj ni več namenjena šoli v naravi, so bili v Ruški koči, kjer so prej puščali smučil.

Bistvo šole v naravi je, da se tisti, ki ne znajo smučati, tega naučijo; tisti, ki pa znajo, še izpopolnijo svoje znanje. Večino dneva so presmučali, vmes so imeli samo kosilo in zvečer večerjo. Seveda, pa so večere popestrili s plesi. Ko so se dodobra »naplesali«, so morali spat. Zjutraj so najprej pozajtrkovali, in spet smučat. Tako so potekali vsi dnevi. Nekateri so že nestrpnost čakali na trenutek, ko se bodo vrnili domov, čeprav jih doma čaka mamino tečnarjenje in sitni brat ali sestra. (Pa je to bolje od garanja na snegu!)

Zdaj je spet šola in vsi si neskončno želijo, da bi še vsaj za en teden lahko odšli spet na Areh, kjer so s prijatelji preživeli veliko lepih trenutkov. Tako je pač z mladimi: vedno si želijo tistega, česar ni.

Špela Kogovšek, šolsko novinarstvo, OŠ Rovte

Sonček na snegu.

Foto: M. Logar

Smučanje v Cerknem

V četrtek, 12. januarja, so se učenci predmetne stopnje podali na smučanje v Cerkno. Za razliko od lanskega zimskega športnega dneva je smučarje pričakalo sončno in toplo vreme. Razdelili so jih po skupinah, in sicer po razredih. Želja večine je bila smučanje na šestsežnici. S športnim dnevom so bili zadovoljni, motila jih je le gneča na nekaterih napravah.

Ob koncu dneva so vsi utrujeni prilezli na avtobus. Nad smučanjem so bili vsi navdušeni, saj so se za en dan rešili šole. So pa tudi uživali v hitri vožnji (nekateri) ali pa negodovali nad »ta počasnimi«. Takšne dneve bi lahko ponovili, saj so imeli koristi tako učenci kot učitelji, ki so ugotovili, da so bili veliko mirnejši kot običajno. Presežno energijo je treba pač nekam dati!

Petra Bezljak in Špela Kogovšek, 8. raz.

Srečanje z obrtmi

V petek, 20. januarja, smo imeli učenci devetega razreda tehniški dan z nezanimivim naslovom: Storitvene obrti v našem kraju. A se je izkazalo, da je nezanimiv le naslov, sama dejavnost pa je bila vse kaj drugega. Razdelili smo se v skupine in odšli na potep po Rovtah. Obiskali smo: šiviljo, frizerski salon, gostilno, pošto, bencinsko črpalko, avtoličarja, vulkanizerja ter čevljarja. Ogledali smo si postopke, npr., izdelave oblek (od krojenja do obleke), ličenje avta, »štempljali« smo poštna pošiljke, točili bencin v avtomobile, frizirali – nekateri so se vrnili »stilno preobraženi«, servirali smo kavico, pekli palačinke ...

Izvedeli smo veliko novega, zanimivega in nam še neznanega. Spoznali smo, da je za vsako delo potrebno znanje in spretnost. – Vsakdo bi rekel, da zna prinesiti gostu kavo, a smo videli, da ni tako enostavno; neverjetno hitro pljuske čez rob skodelice ...

Po vrnitvi v šolo smo pripravili še kratke povzetke ter jih predstavili sošolcem. Tako smo »v živo« spoznali obrti v našem kraju na zabaven način. Moramo pa povedati še to, da so nas vsepovsod zelo lepo sprejeli, se nam posvetili in nas na koncu še razveselili z darilci, za kar se jim tudi javno zahvaljujemo.

Larisa Jereb, 9. razred, OŠ Rovte

Gledališče Fru-fru

V torek, 2. januarja, so prišli k nam iz geldališča Fru-fru. Gledališčniki so nam najprej zaigrali igrice z naslovom Tobija. Ko je bilo igrice Tobija konec, nam je Irena pokazala različne lutke, pri tem nam je veliko nagajal Cene. »Joj, kakšne traparije je delal! Vrtal je po nosu, igral je lutke in take reči.«

Po malici smo se razdelili v dve skupini. Jaz sem bila v skupini 1. Naredila sem človeka. Dala sem mu ime Ena šema. Ko sem ga naredila, smo zapeli še pesmici: Žabja telovadba in Vrabci. Svojo lutkico smo odnesli domov pokazat svojim staršem.

Marjana Kavčič, 2. razred, OŠ Rovte

Bralci pišejo

Med sv. Barbaro in sv. Hubertom

Lanskega 3. in 4. septembra so Hotenjci doživeli dva zanimiva in radostna dneva.

Najprej se je zgodila poroka na Ravniku, kamor se je potrudil sam gospod župan s svojo tajnico in s poročno knjigo. Civilna poroka se je opravila pod šotorom pred cerkvijo. Vse se je lepo izteklo; ob koncu vsega je mladoporočenca blagoslovil tudi dež, ki je nato pospremil še vse svate v lepo okrašeno cerkev sv. Barbare, kjer je cerkveni poročni obred opravil gospod župnik Srečko Turk.

Drugi dogodek je veljal praznovanju 60-letnice lovstva na Hotenjskem.

In kako je bilo nekoč tod z lovstvom? – Pred prvo svetovno vojno je katastrsko območje zajemalo Hotedršico, Ravnik, Novi Svet in Žibrše. Tedanje županstvo je dajalo lovišče v zakup. Znana zakupnika sta bila idrijska trgovca Šraj in Blaj, za njima še idrijski mesar Štravs. Lov je bil v zakupu do prve svetovne vojne. Po vojni je bilo lovišče razkosano – velik del je pripadal Italiji. Le redke Slovenec je smel v tem delu lovišča na pot lovskih užitkov. Večina lovcev je bila iz vrst prefektov, veljakov novega gospodarja, financarjev, črnosrajčnikov... Ti lovci so streljali vsevpred, tudi ptice. Del lovišča, ki je ostalo pod Jugoslavijo, je imel v zakup Vrhničan Malovašič. Zakup je trajal tri leta, zato nobenemu zakupniku ni prišlo niti na misel, da bi obnavljal lovišče, pač pa je vsak zakupnik izkoristil lovišče, kolikor se je dalo. Tako je bilo vse do druge svetovne vojne.

Takoj po koncu vojne je nekaj domačinov ustanovilo Lovsko društvo Hotedršica. Lovsko strast so si težili z lovom na lisice, saj je bilo sicer lovišče prazno. Z mnogo odrekovanja se je divjad številčno povečala vse do sedanjega bogatega lovišča. Od lovcev pa je odvisno, kaj bodo zapustili bodočim rodovom.

In tako je Lovsko društvo svojo 60-letnico praznovalo s sveto mašo, ki jo je daroval domači župnik pri Lovskem domu. Hkrati je bila maša posvečena svetemu Hubertu, zavetniku lovcev, ki se je rodil leta 655. Bil je nato misijonar na ozemlju današnje Belgije in škof v Maastrichtu. Legenda ga prikazuje kot strastnega lovca. Nekoč je na lovu ugledal jelena z zlatim križem med rogovi. To ga je tako čustveno prizadelo, da se je odpovedal lovu in odšel v samostan. Zaradi te legende so sv. Huberta lovci prevzeli za svojega zavetnika.

Med slovesnostjo so tistega dne pred Lovskim domom v Hotedršici igrali Zasavski rogisti. Po slovesnosti so lovci vse pogostili z lovskim golažem. – Zares, lepo praznovanje.

Jože Nagode, Hotedršica

Popravek

Popravek se nanaša na oglas SINTER iz decembrske številke Logaških novic, kjer je bilo pomotoma zapisano, da »Sinter strešnike prodaja pri nas le podjetje Lipa, Andrej Abrahamsberg, s.p., iz Solkana«.

Uredništvo

Bralci pišejo

Med bliščem in skromnostjo voščilnic

V predprazničnih dneh so imeli pismonoše polne roke dela z raznašanjem voščilnic: bleščečih, kičastih, takih s skromno motiviko pa tudi takih, ki ustrezajo merilom estetike. So kar lep vir zasluzka. Pošiljamo jih ljudem, ki jih imamo radi in jih spoštujemo. Seveda, jih s tem želimo razveseliti in jim sporočiti dobre želje.

Jaz že celo vrsto let kupujem voščilnice, ki imajo tudi dobrodelno sporočilo – UNICEF. Tudi letos sem se odločila zanje. Niso bile bahavo svetleče, motivi na njih so bili skromni, s preprostimi risbicami, za katere sem imela občutek, da so jih ustvarile otroške roke. Zame je bil prav v tem njihov čar.

Vsa čarobnost pa je izginila v trenutku, ko sem dobila voščilo, ki je bilo sicer prijazno, z lepimi željami... toda le do pripisa, ki sem ga doživela kot klofuto: »Samo neroden človek zmore kupiti tako nerodne voščilnice! Oprostite!«

Pa kljub temu mi ni žal, da sem kupila prav te, saj vem, da sem s tem skromno pomagala brezimnim, ubogim otrokom, ki našo pomoč še kako potrebujejo. Saj smisla voščilnic ne vidim v razkošnem blišču takih in drugačnih voščilnic, ampak v tem, kaj in kako nanje napišemo. Sicer pa, naj bodo še tako lepe, končno doživijo skoraj vse enako usodo: romajo v koš za smeti. Zavest, da si naredil nekaj dobrega pa ostané. Zato bom še kupovala voščilnice s humanitarnim sporočilom. To, kaj je lepo, pa je stvar presoje posameznika, in je relativno. Vsakdo ima pač svoja merila.

Lepota pa se dostikrat skriva prav tam, kjer je na prvi pogled sploh ne opazimo.

Ivana Mugerle

Skupaj zmoremo več

**Bogat, a morda nekoliko predolg
dobrodelni koncert Župnijske Karitas**

Resnično, 27. januarja so bili z dobrodelnim koncertom Župnijske Karitas iz Dol. Logatca poplačani večmesečni trud in prizadevanja požrtvovalnih članov Karitasa. Vabilu k dobrodelnemu koncertu so se nesebično odzvali številni nastopajoči: med njimi učenke in učenci OŠ »8 talcev« Logatec, Stonoga Berta, učenci in učenke Glasbene šole Logatec, dijakinja Gimnazije Želimlje, Combo-Brass iz Glasbene šole Grosuplje, Oktet Pa kol'k'r tol'k', Duo Mir, break dancerji, ansambel Notranjci, ansambel bratov Štrukelj, ansambel Crossing fields... Vsi nastopajoči so se velikodušno odpovedali honorarju.

Bogato nedeljsko popoldne pa sta s kratkimi zgodbicami, polnimi humorja in modrosti povezovalno prepletala napovedovalca Jure Sešek in Janja Nagode, katerima je pritrjevala preporna dvorana Narodnega doma. Tako se je v bogatem programu, ki je napolnil nedeljsko popoldne, uresničila želja vseh sodelujočih: pomagati pri zbiranju sredstev domači župnijski Karitas – to pot za logaške družine v stiski. To pa je pravzaprav poleg dokaza, da prostovoljstvo in odprtost za sočloveka v stiski v naših krajih še nista usahnila, tudi najbolj pomembno sporočilo nedeljskega popoldneva, ki so ga s toplino v srcu ponesli na svoje domove tako obiskovalci, nastopajoči kot tudi vsi, ki so v ozadju pripomogli k lepemu in plemenitemu dogodku.

NevMa

ZAHVALA

*Lučke na mirnem mestu
ne blažijo bolečine;
tam nekje neka zvezda žari
z novim bleščečim sijajem.
Hlad ne pogasi lučk,
le solzo napravi mrzlo.
(Jani Kokalji)*

Zapustil nas je dragi

Marjan Cempre
1727-2005

Ob boleči izgubi dragega moža, očeta, starega očeta in brata se iskreno zahvaljujemo sorodnikom, prijateljem, sosedom in znancem za izrečeno sožalje, darovano cvetje ter sveče in vsem sodelujočim pri pogrebni slovesnosti. Hvala vsem, ki ste našega ata pospremili na njegovi zadnji poti.

*Žalujoči: žena Francka,
otroci Marinka, Marko, Andrej in Urška z družinami
ter sestra Mici in brat Ivan*

ZAHVALA

*Čas beži.
Je minilo leto dni,
kar te več med nami ni.
V naših srcih pa živiš,
saj toliko je reči,
ki spominjajo nas na čas,
ko še živel si z nami ti.*

V spomin našemu nadvse ljubljenu

Ivanu Gantarju,

čigar življenje je ugasnilo 18. januarja 2005.

Hvala vsem, ki se ga kakorkoli spominjate.

*Žalujoča žena Marija,
sin Janko, hčerka Irma z možem Egonom,
vnuka Dejan z Urško, Sebastjan
in pravnukinja Daša*

ZAHVALA

*Gospod je moja luč
in moja rešitev!
(Psalm)*

Ob sklenitvi zemeljskega življenja naše drage mame
Marije

Marija Grdadolnik, r. Albreht
*23. 2. 1942 *15. 12. 2005

se zahvaljujemo vsem, ki ste jo v tako velikem številu pospremili k večnemu počitku. Hvala vsem, ki ste obogatili bogoslužje in sodelovali pri organizaciji pogreba.

Hvala za vse lepe misli, izrečeno sožalje in besede tolažbe. Hvala za darovano cvetje, sveče in svete maše. Hvala za nego, vse obiske in molitve. Hvala vsem, dobri ljudje, in vsakomur posebej.

Jezus pravi: »Jaz se vstajenje in življenje; kdor vame veruje, bo večno živel.«

Naj bo srečna pri Bogu!

Vsi njeni

ZAHVALA

Svojo življenjsko pot je sklenila naša draga

Frančiška Hladnik, roj. Arhar
25. 10. 1937 – 13. 12. 2005

Zahvaljujemo se vsem za izraženo sožalje, besede tolažbe in podarjene sveče. Posebej se zahvaljujemo dobrotljivi sosedu Zgončevi za vso njeno predano pomoč v najtežjih trenutkih.

Zahvala velja tudi gospodu župniku Janezu Komparetu za opravljeni pogrebni obred, Ženskemu pevskemu zboru DI DU za žalno petje in pogrebniemu zavodu Menard za organizacijo pogreba.

Hvala prav vsem, ki ste našo pokojno Frančiško pospremili k zadnjemu počitku.

*Žalujoči: mož Tone,
sin Andrej in hči Marta z družinama*

ZAHVALA

*Skromno si živela,
v bolečinah si trpela.
Tam, kjer si zdaj, naj te sreča poišče,
v svetlobi naj tvoje bo zdaj bivališče.
Ljubezen, ki si nam obilo je dala,
za vedno v naših bo srcih ostala.*

Mihaela Krajnc

Ob boleči izgubi naše drage mame, babice in tašče se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom in prijateljem za izrečeno sožalje, darovano cvetje in sveče ter vsem, ki ste jo pospremili na njeni zadnji poti. Zahvaljujemo se osebju Zdravstvenega doma Logatec, posebna hvala patronažni sestri Urški.

Zahvala tudi pogrebce, pevske, zboru, gospodu župniku in pogrebniemu zavodu Menard.

***Žalujoci: sin Bojan z družino,
hčerka Melita z družino
in sin Boris z družino***

ZAHVALA

Ni ga več med nami našega dragega Miha Tršarja

Miha Tršar

Vsem, ki ste mu želeli dobro in ste se ga v dneh žalosti kakorkoli spomnili, mu prinesli svečko, morda cvet ali ga pospremili na zadnji poti, se za izkazano pozornost in sočutje iskreno zahvaljujemo.

Tršarjevi

Sneg in snežna napletanja »Nad ovinkom«

Grčarevec. Smučišče »Nad ovinkom«. Jasno. Nič stopinj. Vlečnica "Nejc" obratuje. Skakalnica odprta. Sankališče urejeno. Tekaške proge na Planinskem polju v pripravi.

V tem sporočilu ni nič zlaganega. Bližajo se šolske počitnice in naši mladi Grčarevčani bojo imeli prostor za druženje in rekreacijo na svežem zraku. Ni lahko "prestanfati" tako velik hrib, toda za naše mlade upe ni nič težko. Naš hribček bo marsikateremu malčku omogočil prve smučarske korake, kar dokazuje že naša Pika, ki veselo vijuga med vratci. Mitja, lastnik zemljišča, je tudi sam preizkusil smučino in zagotovil, da ne bo zahteval odškodnine za uporabo zemljišča.

Plan za prihodnjo zimo je že uokvirjen. Če bodo vremenske razmere take kot letos, nameravamo postoriti še marsikaj. Postaviti želimo še vlečnico "Milan", z ratrakom pa bomo uredili celotno smučišče in uredili tekaške proge na Planinskem polju. Ta biser narave bi ob snežni podlagi z urejenimi tekaškimi progami resnično zaživel. Za uresničitev našega »vizionarstva« bomo potrebovali marsikatero pomoč; upamo, da jo bomo tudi dobili. Tudi gostinske ponudbe v naši

Hop, hop, Grčarevčani!

brunarici ne bomo zanemarili; vroči čaj pa še kaj za povrh vedno prija na svežem zraku. Načrtovano smo vedno izpeljali. Uspelo

nam bo. Smučarski hop, hop! – s hriba »Nad ovinkom«.

Besedilo in foto: Vili Černivec

Zavela je prav prijetna Ravniška sapca

Letnočasnik – časopis, kot ga še ni bilo!

Časopis, ki bo na Ravniku izhajal ob začetku letnih časov, je uvodoma predstavila glavna in odgovorna urednica Ingrid Kovač Brus. V impresumu preberemo poleg imena glavne in odgovorne urednice še imena Nives Kovač, urednice Literarnega kotička, Borisa Zelenca, urednika likovne priloge, Roberta Brusa, urednika fotografije, Vere Brus, oblikovalke; ob njih pa so zapisani še stalni sodelavci: Melanija, Špela, Polona in Urban Nagode, Jolanda Petrič, Gašper Amon, Vid Zelenc ter Hana in Domen Brus.

V prvi – zimski številki zremo za tamkajšnja migracijska gibanja, za obisk medveda, za poroko pri sv. Barbari, za telekomunikacijske in medijske pridobitve. Daljši zapisi so namenjeni Tomaškovim, Urbanovcevim, Plešnjajrevim; beremo pa lahko tudi o asfaltnih zadregah in obeh, o najmlajšem in najstarejšem Ravničanu, o praznikih med adventom in svečnico, celo kulinarični recept je na voljo. In dalje ne manjka niti čestitk, dovtipov in oglasov pa še česa... Časopis ponuja strani tudi zvezdogledom pa ugankarjem, zimskemu turizmu ter literarnim snovalcem pa zapisovalcem legend, mitov in anekdot in pasjih dogodov. O sv. Barbari pa se je najavila kar nadaljevalnica... In še marsikaj lepega, zanimivega in koristnega se napoveduje za nadaljnje Ravniške sapce. In kako prav je tako.

Skratka, prijazno, vzpodbudno in hvale vredno. Tudi premisleka vredno; še posebej tistim, ki so se sredi lanskega poletja lotili ukinjanja Logaških novic. Zato pa: uredništvu Ravniške sapce iskrene čestitke

Uredništvo Logaških novic

S Sarmico in zdravico na poti k novemu letu

Doživetje silvestrskega večera. Nanj se ljudje pripravljajo več dni, tudi dlje. Priprava silvestrske večerje za najboljše prijatelje in sorodnike... Ob televizijskem ali radijskem programu... Čakajoč novo leto. Ta in oni tudi kam odpotuje... Skratka, posebnost silvestrskega večera...

V Logatcu je že nekaj let na ponudbo ogled glasbene oz. gledališke silvestrske prireditve. Na minuli silvestrski večer je prišel v goste Mojteater, da bi s komedijo Sarmica razveselil logaško občinstvo. To se je tudi zgodilo, saj se je vabilu Občine Logatec in Izpostave Javnega sklada za kulturne dejavnosti odzvalo toliko Logačanov in okoličanov, da so do zadnjega kotička napolnili dvorano Narodnega doma in se nasmejali prešerni in navihani komediji. Na kar je direktorica občinske uprave s prijaznim novoletnim voščilom povabila vse prisotne še k nazdravitvi novemu letu in ljudem dobre volje s kozarcem penine.

Po veselem večeru so se radostni obrazi odpravili vsak v svoj preostanek silvestrske noči naproti novemu letu, ki ni bilo več daleč.

NevMa

Z baklami k polnočnici

**Grčarevčani so od doma že desetič poromali
z baklami v Planino k polnočnici**

Grčarevec je do leta 1955 spadal pod okraj Postojna. Septembra istega leta so se oblikovale večje občine in Grčarevec se je priključil občini Logatec.

Tradicionalne meje so pa ostale – cerkvena sv. Luke v Grčarevcu, kjer vsako nedeljo mašuje župnik iz Planine, spada pod župnijo Planina (pokopališče za Grčarevec je v Lipljah – v občini Postojna) in tudi katastrska občina Grčarevec je pod očesom Lovske družine Planina. Torej sedež teh ustanov je v sosednji občini.

Nekoč, ko je le malokdo imel avtomobil, so Grčarevčani ob velikih praznikih hodili peš v Planino v župnijsko cerkev sv. Marjete. Kasneje se je ta navada obdržala le za polnočno mašo ob božiču, pa še to vse redkeje, saj je bil skoraj pri vsaki hiši avtomobil.

Leta 1995 pa smo se nekako spontano zbrali in družno odšli k polnočnici v Planino. Gutarjevi so doma izdelali bakle (tako kot še danes) in z njimi so nam svetili po poti do Planine. Letos se nas je skupaj s sorodniki in prijatelji iz Planine, Logatca, Verda in Ljubljane zbralo prek trideset duš. Ker je Grčarevec razpotegnjena vas in nima nobenih skupnih prostorov, kjer bi se srečevali, se nekateri skoz leto le redko vidimo (torej ob polnočnici ali pa, žal, ob pogrebu). Spotoma k polnočnici izkoristimo priložnost, da »kakšno rečemo«. No, pokanja petard je mogoče preveč. Sicer pa, ko smo bili mlajši, smo gledali na petarde z drugačnimi očmi...

Vremenske razmere so nam omogočile, da smo kaj hitro prehodili 5 km poti; le na pokopališču v Lipljah smo se ustavili, da so nekateri prižgali sveče na grobovih svojcev. Pred cerkvijo smo se srečali z domačini iz Planine ter vaščani Jakovice in Laz, ki so tudi prišli peš k maši.

Po maši smo si zaželeli vesel božič. V srcih smo čutili, da se bomo naslednje leto spet srečali tu, če nam bo le zdravje dopuščalo.

Gvido Komar

Drobne starožitnosti

Kamen je z Brača, les pa iz Grčarevca. Mlinsko kolo se vrti; melje pa samo za lastne potrebe. Lojtrniki pa čakajo, da se umakne voda s Planinskega polja.

Besedilo in foto: Vili Černivec

Mane iz časa med obema vojnama

Tu je zapis nekaterih drobcev iz naše še žive preteklosti, iz časa med obema svetovnima morijama. Med ljudmi, ki so zaznamovali takratni naš čas, je sredi starega Logatca do poznih sedemdesetih let prejšnjega stoletja živel tudi Mane Knežević. Še danes je živ spomin nanj in še vedno mi pooseblja staro jugoslovansko podobo časa ter dogajanj ob takratni jugoslovansko-italijanski meji.

I.

K nam je prišel nekaj pred drugo vojno med graničarje, na takratno jugoslovansko-italijansko mejo. Bil je kapetan pogranične čete, kot se je sam prav rad predstavil. Nasledil je že pred njim postavljene mejne stražarje, ki so k nam prišli najprej na črto premirja. Kar nekaj časa je preteklo med zasedbo naših krajev in podpisom Rapalske pogodbe. Dejstvo je bilo, da »takratna ljubljanska vlada ni ukrenila ničesar proti Italijanom, ki so šli preko dogovorjene meje. Italijani so bili 7.11.1918 že v Logatcu« (Enciklopedija Slovenije).

Logaški kronist je v svojem zapisu »Spomini logaškega vedeža« (F.Mihevc, Logatec 4.4.1937 – Rokopis) celo zapisal, da so se Italijani že 4.11.1918, »tako hrabрили, da so v Logatcu zapovedali vse slovenske zastave odstraniti in so jih s svojimi italijanskimi nadomestili. Kdor ni hotel naglo slovensko zastavo odstraniti, so mu jo raztrgali. Povedali so takrat, da je neki gospod po imenu Hamerlitz na Čevicah, ko je bil primoran svojo slovensko zastavo odstraniti, da jo je vpričo Italijanov kušnil«.

V Enciklopediji Slovenije je zapisano tudi naslednje: »Na seji ljubljanske vlade so ugotovili, da prihajajo Italijani v naše kraje v večjih oddelkih in nihče ne ve, kako daleč nameravajo iti. Res je, šli so tudi preko črte londonske pogodbe in so se z močno izvidnico 16.11. pripeljali z Vrhnike celo v Ljubljano. Šli so prek črte londonske pogodbe. Na Vrhniki jih je ustavil major Švabič in tako prešel v slovensko zgodovino zaslužen kot daljnovidni vojščak«, je zapisal T. Pavšič v svoji prijetno napisni knjigi Ob stari meji, Idrija 1999.

Naj še z besedami »Logaškega vedeža« (*) opišem ta čas. »Po tem, ko se je meseca novembra 1920 za Italijo in Kraljestvom Serbov, Hrvatov in Slovencev podpisala ona v Rapalsko pogodbo imenovana določila, kaj dobi Italija in kaj ostane Jugoslaviji, so se napravile nekake provizorične meje«. Provizoričnost meje potrjuje tudi zapis mag. B. Mlakarja z Inštituta za novejšo zgodovino, ko v spremni besedi h knjigi Tomaža Pavšiča zapiše: »Kot zanimivost omenimo na tem mestu, da, na primer, leta 1925 jugoslovanske orožniške postaje na oni strani še niso razpolagale z novimi kartami z vrisanimi novimi mejami. Zato je tedaj komandir Žendarmarijske stanice D. Logatec uporabljal še staro, sivo avstrijsko specialko, na katero je z rdečim vrisal novo mejo. Poleg tega je z modrim poudaril nekdanjo deželno goriško-kranjsko mejo«.

»Ta pogodba«, nadaljuje Logaški vedež (*), »je velevala, da mora Italija se umakniti iz Logatca. Italijani so se pa nato strašno težko pripravili, ker se je njim nekaterim zelo prikupilo tukaj. Italijani so bili v Logatcu skoraj dve leti in štiri mesece. Dne 27. svečana so jo neradi popihali iz Logatca in to je bil pa tudi en vesel in zanimljiv in spomina vreden dan«.

Dalje pripoveduje Logaški vedež o tem italijanskem bivanju pri nas tudi naslednje: »Ko se je dne 26. svečana iz Vrhnike v Logatec po cesti z avtomobilom pripeljala prva jugoslovanska deputacija, kjer so jih Logačani že dolgo časa prej željno pričakovali, so Italijani, še kar jih je bilo v Logatcu, nikakor niso hoteli verjeti, da bo za sedaj gotovo treba oditi. Logačani pa, ko so prve Jugoslovane ugledali, so naglo povsod svoje slovenske zastave razobesili. Ko so Italijani to ugledali, so mislili to ubraniti,

pa ni šlo. Kako pa so ostrmeli, ko se je nekoliko stemnilo, začelo naj prvo po gričih, potem pa povsod naokoli skoraj za vsacim vogalom pokati. To pa jim je vzelo pogum, da se niso upali nikamor ter so bili celo noč v velikem strahu.

Drugi dan, dne 27. svečana 1921, je bilo napovedano, da pride iz Ljubljane prvi jugoslovanski vlak v Logatec. Prišel je okoli desete ure sila dolg vlak z dvema lokomotivama, okrašen z vejami, z bršlinom in z drugim enakim lepoticjem in vse v slovenskih zastavah. Odsprej je stala velika tabla z živo rudečimi črkami – Pozdravljeni bodite naši jugoslovanski bratje. In ta dan se je pričelo v Logatcu zopet novo življenje«.

(Se nadaljuje.)

MiP

Ko pomeni praznik tudi praznino

V stavbi stare občine domujejo med drugimi tudi krajevna skupnost in vse logaške politične stranke, vendar se nihče ni zmenil in izobesil zastavo na državni praznik - 8. februarja! ...Oblast in z njo čast... menda omenja nekje celo Prešeren.

Gradovi kralja Matjaža

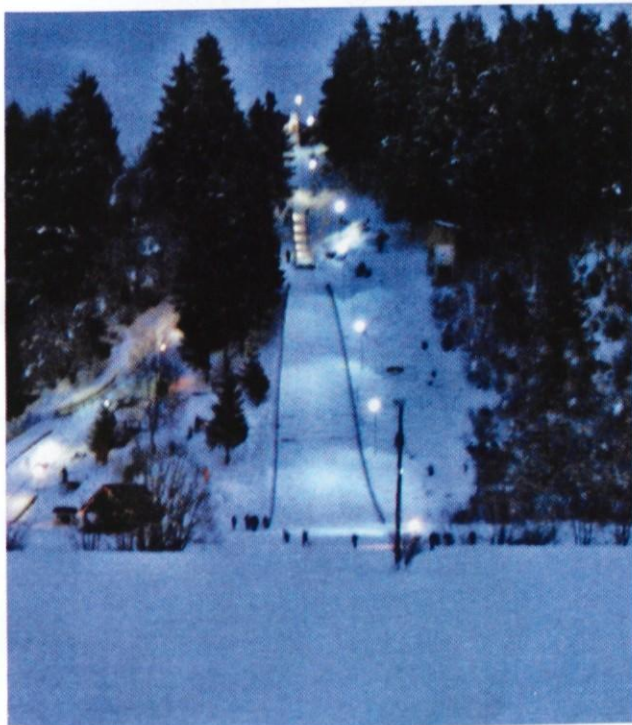
Letos je pod Peco potekala že 14. prireditve »Gradovi kralja Matjaža«. Na tekmovanju v gradnji gradov in drugih snežnih skulptur je v soboto, 28. januarja, sodelovalo več kot sto ekip iz domovine in tujine. Najlepši grad je izbral sam kralj Matjaž, enega pa je izbralo občinstvo. Kralj Matjaž si je izbral tudi najlepšo Alenčico. Prireditve so popestrili še koroški kantavtor Milan Kamnik in črnjanski »plesalci ognja«.

Gradove si je možno ogledati še kakih 14 dni, seveda, če bo vreme dopuščalo. Ogled gradov je lahko zelo lep družinski izlet na Koroško. Želim si, da bi nekoč na prireditvi sodelovala tudi kaka ekipa iz Logatca.

Stoji ledeni grad, oj, stoji.

Besedilo in foto: Gvido Komar

Skakalnica ponoči

Lepotica spod Sekirice je januarja pozdravila mlade skakalce na prvi nočni tekmi.

Foto: J. Turk

PLANINSKI POHOD

Nedelja, 19. februar

POHOD PO LOGAŠKI PLANINSKI POTI – I. DEL

Org. in info: Planinsko društvo Logatec,

tel.: 041 594 545 (Janez Rudolf), ali 051 313 815 (Tomaž Naglič)

Bog ga je dal, bog ga bo vzel – led!

Stopnice so sredi zime postale prava ledena past za vse, ki so po njih obiskovali Ljubljansko banko, zavarovalnico Triglav, knjigarno in trgovino Mercator.

Stopnišče v ledenem oklepu.

Ni ga bilo in ga ni bilo od nikoder, ki bi se bil usmilil v led okovanih stopnic in ne ljudi, ki so tvegali in tvegali po oledeneli nevarnosti.

Kaj pa pravi odlok o javnem redu in miru in podobnih rečeh?!

Besedilo in foto: France Brus

Briljantni valček v Grčarevcu

Znani slovenski gledališki, filmski, televizijski in radijski igralec Aleš Valič živi z družino tako rekoč neopazno v prijetni hiši v Grčarevcu že tretje leto – Všeč mu je, ker je tu našel mir; sosedje in vaščani nasploh so prijazni in ne zahtevajo preveč njegovega časa, kot smo tokrat »positnarili« mi, želeč pogovora z njim.

Aleš Valič - nazadnje Grčarevcen.

Foto: P. Sark

Res gre igrilstvo pogosto iz roda v rod, samo pri meni ni tako. Moji predniki se, na primer, s kulturo niso veliko ukvarjali, razen moje stare tete, izseljenske pisateljice Ane Krasna, ki se je po 50 letih vrnila iz Amerike v Ajdovščino.

Leta 1978 ste diplomirali na Akademiji za gledališče, radio film in televizijo, kmalu prejeli nagrado Prešernovega sklada za znamenito predstavo Ella in za Bulgakovega Moliera. Dobili ste pa tudi druge nagrade?

Da, ponosen sem na štiri Borštnikove nagrade, med njimi na nagrado za mladega igralca. Takrat sem igral v Tržaškem gledališču, potem za Dedalusa in Evropejce in Jaga v Othellu. Potem sem dobil tudi Severjevo nagrado, ki je med igralci zelo cenjena, ker je žirija res strokovna; en član je celo z Akademije. To je edina nagrada, pri kateri se na skupni podelitvi združujeta profesionalni in amaterski teater.

Lahko torej rečemo, da je ni zvrsti, v kateri ne bi sodelovali, tudi radijska igra in TV drama. Ste kdaj na odru tudi prepevali?

Oh, veliko. V Ujetnikih svobode Mladinskega gledališča in v Beraški operi ljubljanske Drame, pa še pri mnogih drugih predstavah. Nasploh, prepevanja je bilo in je na naših odrih veliko, samo vprašanje časa je, kdaj bomo res uveljavili musical, v Celju so že igrali Chicago, v Mariboru je spet na sporedu Beraška opera...

Kaj pa vas je, gospod Valič, pritegnilo v gledališče, če v družini, kot ste prej dejali, te tradicije ni bilo?

Že iz osnovne šole se spomnim, da so mi učiteljice dale vedno kaj prebrati, recitirati, imel sem in, na srečo, še imam dober spomin. Potem pa so me sprejeli v gledališki krožek, ki ga je vodila Draga Ahačič v ljubljanskem Pionirskem domu; tam blizu smo namreč stanovali. Pa mi v tem krožku ni bilo všeč in sem prestopil k lutkovnemu krožku, ki ga je vodil pisatelj Lojze Kovačič. Delal je predstave tudi za Festival otroka v Šibeniku. In me je pritegnilo, da sem šel za deset dni na morje, pa ne le to, pritegnilo me je njegovo sodobnejše delo z lutkami: kombinacija lutke in živega igralca. Sedem let sem tam delal in se sprijateljil z njegovim sinom, kantavtorjem Janijem Kovačičem. No, v osnovni šoli sem pel tudi v pevskega zboru. Na Bežigradski gimnaziji pa sem hitro postal član dramskega krožka pod vodstvom profesorja Laha, ki je izjemno bogatil znanje dijakov; delali smo Majakovskega, pa Kralja Ubujana...

Sam se spomnim, da je v tem Kralju Ubujju igrala tudi

Logatčanka Jasna Rupnikova, zdaj zdravnica v Logatcu. Ste jo torej poznali?

Z Jasno sva sodelovala in se je zelo dobro spomnim. Delali smo veliko, več predstav. Bližala se je matura; odločil sem se za odličen uspeh, da mi ne bi bilo treba k maturi, recimo, iz kemije. Nato sem se ojunčil in šel delat sprejemni izpit na AGFRT. In ga opravil. Za igro se jih je tudi leta 1973 prijavilo več kot 100. Moj profesor je bil, recimo, tudi dr. Mirko Zupančič. Videl sem njegovega Matička, ki ga je delal z logaškimi gledališčniki, in moram reči, da je bila imenitna predstava. Sem pa na Akademiji prijatelj tudi z njegovim sinom Matjažem.

Se spominjate svojih kolegov z Akademije?

Seveda, denimo, Zvone Agrež, ki zdaj dela v Celju, pa Olga Kacjan. Samo mi trije iz prvega letnika smo skupaj končali. Selekcija je bila res ostra. Imeli smo srečo, da smo bili študenti Poldeta Bibiča, še prej Mirana Herzoga, delali smo s Korunom in Šedlbauerjem, spoznali smo se z najboljšim sistemom dela na odru. Gibal sem se v res dobri profesorski družini, in če bi se bilo treba odločiti še enkrat, bi se ponovno odločil za igralski poklic. Na odru pravzaprav zadnja leta vse bolj uživam.

Mislím, da boste razumeli, če vaš vprašam, kaj vas je pritegnilo v Logatec? Tukaj najbrž za kako igralsko povezavo ne gre.

Ne, kje pa. V Ljubljani je moja družina imela podstrešno stanovanje. Z ženo imava dva otroka, in 50 m² je bilo na sicer krasni lokaciji nasproti Gospodarskega razstavišča le premalo. Najprej smo se preselili v bližino Šentjakoba, potem pa sem imel srečo, da sem našel to hišo v Grčarevcu. Je pa nekaj zanimivo. Ugotovil sem, da je to kraški svet in da me na neki način spominja na Vipavsko dolino in mi je tu zato bilo takoj všeč. Pa tudi žena, ki je sicer z Gorenjske, je čutila, da bi tukaj lahko bili doma. In ker moramo igralci veliko delati doma, potrebujem mir. In tega je tu

Brez lopate ne bo šlo.

Foto: P. Sark

res dovolj. Planinsko polje je čudežno. In Ljubljana je blizu.

S čim se pa ukvarja soproga, kako sta otroka sprejela selitev glede šole?

Žena je poslovna sekretarka; dela v ljubljanski Operi, otroka pa hodita v gimnazijo na Aškerčevo in v Moste. Je pa sin hodil v zadnja razreda osnovne šole v Dolenjem Logatcu.

Mislite, da bosta šla otroka po vaših igralskih stopinjah?

Mislim, da ne, čeprav se včasih začuti, da sta se nalezla nekaj igralstva.

Kako so vas pa Logatčani sprejeli? O nas gre namreč glas, da smo 's kolom zabiti in s smolo zaliti'.

(Smeh.) Nas so zelo lepo sprejeli, sosedje so krasni, in čeprav smo malo iz središča vasi, se odlično razumemo z vsemi, ki jih poznamo. Krasno je, kar dela naše turistično društvo.

Ali vas kaj prosijo, da bi nastopili za kraj?

Ne, ne. Te želje najbrž obstajajo, ampak verjetno vidijo, koliko imam dela...

Zdaj, gospod Valič, ste dekan AGFRT; prej pa ste bili član Drame, ne?

Da, član Drame sem bil od leta 1980. Najprej sem delal v Tržaškem teatru. Od lanskega oktobra sem dekan AGFRT, kjer imam veliko dela. Bijemo težak boj za obstoj Akademije, za njen razvoj, predvsem pa imamo hude probleme s prostori. Obljubljeni so novi prostori, novogradnja. Rešujemo in delujemo, in upam, da nam bo uspelo.

Pa vam ta služba dopušča, da še igrate toliko, kot bi si želeli?

Moram reči, da so na Akademiji precej razumevajoči, in lahko delam tudi tisto, kar me najbolj veseli. Res pa je tudi, da sem leta 2004, ko sem odšel iz Drame, imel toliko ponudb, da sem v 4 mesecih naštudiral 4 premiere. Zdaj me zasedajo: Idiot, ART, Jez, Romeo in Julija, Tri verzije življenja, Iskanje izgubljenega časa in pa Fedra. Velik zalogaj in nekaj izjemnega je Sokratov zagovor v MGL, omenim pa naj tudi En španski komad v Mali drami in pa predvsem **Al' en al' dva** – predstavo, ki sva jo po besedilu Saše Pavček pripravila z ženo Tejo, ki je za svojo diplomsko nalogo naredila prijavo predstave na razpis Ministrstva za kulturo. V nalogi je predstavo obdelala do potankosti. Čeprav na razpisu nisva dobila ničesar, sem predstavo zrežiral. Povsod jo igramo z velikim uspehom.

S kom se na odru dobro počutite?

Oh, nimam problemov s kolegi ali kolegicami na odru. Težko bi koga posebej izpostavil; iz preteklosti se spomnim, da sem odlično sodeloval z Branetom Grubarjem ali Ivom Banom. Z Jernejem Šugmanom se, recimo, zelo dobro ujameva.

Kaj pa režiserji? Nekje sem prebral, da že 20 let odlično sodelujete z Eduardom Milerjem.

Dobrega ujemanja med igralci in režiserji se najbrž ne da povsem razložiti. Z Eduardom Milerjem sva doživela precej lepih gledaliških trenutkov. Predstava Ella je pomenila študij, kjer sva se z Milerjem tako ujela. Seveda, ne smemo pozabiti imenitne Alje Tkačeve, ki je igrala vlogo brez teksta. Miler je potem režiral Malomeščansko svatbo. Potem pa nekaj časa nisva sodelovala. Sicer pa sem sodeloval z mnogimi režiserji. Omenim naj še Petanon, odlično delo s Korunom, s Šedlbauerjem, Zupančičem in še katerimi. Svoje nagrajene vloge pa sem naredil predvsem s Šedlbauerjem, Milerjem in Pipanom.

V današnjem pogovoru niste omenili predstave, ki se mi je zdela imenitna. To je Jančarjev Briljantni valček. Kako to?

V to predstavo sem bil povabljen naknadno, ko je zaradi bolezni moral odstopiti veliki Polde Bibič. Mislim, da je Volodja, ki sem ga moral odigrati, ena največjih vlog slovenskega teatra nasploh. Predstava je dobila Sterijeve nagrade in še vrsto drugih.

Gospod Valič, težko bi vas žanrsko uvrstil; kam se uvrščate sami?

Na srečo, sem uspešen v vseh žanrih. Slovenski prostor je glede občinstva le omejen, in bi bilo škoda, če bi bil uspešen samo kot komik ali kot igralec »resnih vlog«.

Kaj pa filmske vloge? Spominjam se jih cele vrste: od Nikogaršnje zemlje, kjer smo Slovenci nekako 'dobili' Oskarja, prek Rabljeve sence do Kavarne Astoria in filma Ljubezen nam je vsem v pogubo in Sreče na vrhovi. Posebna je bila tudi vloga v TV nadaljevanki Vuk Karadžić, kjer ste igrali Miklošiča, pa glas ste posodili v raznih risankah...

Delo na filmu in na televiziji mi je bilo vedno zanimivo in je še. Pa vendar mi je od vsega tega najbolj ljub tonski zapis Malega princa, ki sem ga posnel na kaseti, pa tudi samostojna kaseta recitacij Prešernovih pesmi.

Kaj pa tujina?

V tujem jeziku nisem kaj prida nastopal, tudi Miklošič v Vuku Karadžiću je bil kajpak Slovenec. Spominjam pa se gostovanja v Mehiki s predstavo Zid, jezero. Tja bi šel takoj spet. Mehika me je začarala. Z Malomeščansko svatbo sem bil v Seulu, potem pa sem bil z Dramo v Nemčiji, Avstriji in drugod. Danes smo slovenski igralci cenjeni v Evropi. Ko so si tuji ogledali predstavo Mein Kampf, so bili očarani nad slovenskimi igralci, ki naj bi po njihovem združevali nemško preciznost s slovansko mehko. Sklepali so, da mora biti študij na Akademiji zelo kvaliteten. Ta ocena me posebej zdaj, ko sem na Akademiji dekan, veseli. Slovenski igralci slovijo kot sposobni, dobri.

Na odru ste doma, deklamirate radi, delate z otroki, sodelujete z amaterji in tako naprej. Ali je področje, na katerem se še niste, pa si ga želite preizkusiti?

Želim si v slovenskem filmu narediti dobro vlogo. Občutek imam, da moja ambicija glede filma še ni realizirana.

Kdaj tudi kaj napišete?

Nekajkrat sem že napisal kaj za svoje nastope, ampak dela je na splošno preveč, da bi se lahko posvetil pisanju. Mogoče bo monokomedija **Al' en al' dva**? kdaj na sporedu tudi v Logatcu. Bilo bi lepo.

Gospod Valič, hvala za vaš čas in za tale pogovor. Hvala tudi vam.

Kras

Smeh je prijeten tostran in onstran scene.

Foto: P. Sark

Logaške novice, glasilo občine Logatec; izdajatelj Občinski svet občine Logatec; odgovorni urednik Marcel Štefančič; grafična zasnova Goran Rupnik; tisk: Grafika Gracer, d.o.o., Celje; naklada 3700 izvodov. Naslov uredništva: Logatec, Tržaška 15, 1370 Logatec; telefon 041 915 705, ob sredah od 10. do 12. ure (01) 7590-626 ali (01) 7590-600, E-mail: logaske@logatec.si

Z vami že
15 let

A-Enter

Finančno - računovodske storitve

- dolgoletne izkušnje
- strokovno usposobljeni kadri

Voljčeva cesta 1, 1360 Vrhnika

Tel: 01/750-28-40

info@a-enter.si

www.a-enter.si

Ko številke postanejo prijazne

Vsak petek
ples ob živi glasbi

Gostinsko rekreacijski center
Zapolje, Logatec (GRC Zapolje)
IOC Zapolje III/5
1370 Logatec
Telefon + 386 (01) 759 11 70
Fax + 386 (01) 759 11 71

info@grc-zapolje.si
www.grc-zapolje.si

PUSTOVANJE

V SOBOTO 25.2.2006

igra

NAGRADE ZA NAJBOLJŠO MASKO:

1. Nagrada: celoletna vstopnica za vse športne aktivnosti v GRC Zapolje- Logatec
2. Nagrada: mesčna vstopnica za vse športne aktivnosti v GRC Zapolje- Logatec
3. Nagrada: mesčna vstopnica za fitness center NAPOLEON

NAGRADA za najboljšo skupino :
VREDNOSTNI BON za 30.000,00 SIT

PUSTNI MENI:

- juha
 - matevž
 - pečena sv. Rebrca
 - prekajena domača klobasa
 - krvavica
 - kislo zelje
 - krof
- cena: 2.900,00 SIT

REZERVACIJE na telefon 01/ 759 11 70

GRC ZAPOLJE

(GOSTINSKO REKREACIJSKI CENTER, ZAPOLJE - LOGATEC)

VELIKA NAGRADNA AKCIJA
POJEJ IN ZADENI
V RESTAVRACIJI LOGATČANKA

Akcija traja do 13.5.2006

Nagradni kupon prejme vsak, ki koristi gostinske storitve v znesku nad 3.000,00 SIT.

PRIVA NAGRADA:
FIAT BARCHETTA

DRUGA NAGRADA:
kolo z ekologijo TOMOS

TRETTJA NAGRADA:
motorni skiro X-TREME

Malice od 580,00 SIT Kosila od 1.200,00 SIT , Pizze od 900,00 SIT